Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 4. októbra 2024*

Obsah

I. Právny rámec . . . 5

A. Smernica 2014/59/EÚ . . . 5

B. Nariadenie o SRM . . . 6

II. Okolnosti predchádzajúce sporu . . . 16

A. Hospodárska situácia banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017 . . . 16

B. Priebeh postupu riešenia krízovej situácie . . . 18

C. Sporný program riešenia krízovej situácie . . . 19

D. Skutkové okolnosti, ktoré nastali po prijatí sporného programu riešenia krízovej situácie . . . 22

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok . . . 22

A. Konanie na Všeobecnom súde . . . 22

B. Napadnutý rozsudok . . . 23

IV. Návrhy účastníkov odvolacieho konania . . . 24

V. O odvolaní . . . 24

A. Úvodné poznámky . . . 25

B. O prvom odvolacom dôvode a štvrtom až šiestom odvolacom dôvode, ktoré sú založené na porušení článku 296 ZFEÚ, článku 18 nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti SRB, článku 47 Charty, článku 6 EDĽP a zásady kontradiktórnosti . . . 25

1. O piatom odvolacom dôvode . . . 25

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 26

* Jazyk konania: španielčina.

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 27

1) O prípustnosti . . . 27

2) O veci samej . . . 28

2. O prvom odvolacom dôvode . . . 33

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 33

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 34

1) O prípustnosti . . . 34

2) O veci samej . . . 34

i) O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu . . . 35

ii) O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu . . . 36

3. O štvrtom odvolacom dôvode . . . 37

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 37

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 38

4. O šiestom odvolacom dôvode . . . 39

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 39

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 40

1) O prípustnosti . . . 40

2) O veci samej . . . 40

C. O siedmom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 17 a 52 Charty, ako aj článku 5 ods. 4 ZEÚ . . . 41

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 41

2. Posúdenie Súdnym dvorom . . . 43

a) O prípustnosti . . . 43

b) O veci samej . . . 43

D. O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 14 a 20 nariadenia o SRM, článku 39 smernice 2014/59, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ . . . 48

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 49

2. Posúdenie Súdnym dvorom . . . 50

a) O prípustnosti 50

b) O veci samej 50

1) O prvej a štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu 51

2) O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu 53

E. O treťom a ôsmom odvolacom dôvode, ktoré sú založené na porušení vlastníckeho práva a zásady proporcionality 54

1. O treťom odvolacom dôvode 54

a) Argumentácia účastníkov konania 54

b) Posúdenie Súdnym dvorom 55

1) O prípustnosti 55

2) O veci samej 55

2. O ôsmom odvolacom dôvode 57

a) Argumentácia účastníkov konania 57

b) Posúdenie Súdnym dvorom 58

VI. O trovách 59

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Banková únia – Nariadenie (EÚ) č. 806/2014 – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností – Postup riešenia krízovej situácie v prípade subjektu, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá – Prijatie programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español SA – Článok 18 ods. 1 – Podmienky, ktorým podlieha prijatie programu riešenia krízovej situácie – Povinnosti Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) – Povinnosť náležitej starostlivosti – Povinnosť odôvodnenia – Článok 88 – Povinnosť zachovávať dôvernosť – Článok 14 – Ciele rozhodnutia – Ukončenie činností dotknutého subjektu – Podmienky predaja, podľa ktorých možno prijať ponuku – Charta základných práv Európskej únie – Článok 17 – Právo akcionárov vlastniť majetok – Platnosť nariadenia č. 806/2014“

Vo veci C-535/22 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 9. augusta 2022,

Aeris Invest Sàrl, so sídlom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: pôvodne E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset a M. Varela Suárez, abogados, neskôr C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset a M. Varela Suárez, abogados,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci: J. Rivas Andrés, abogado,

Jednotná rada pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a J. Rius Riu, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci: F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalované v prvostupňovom konaní,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz a M. J. Ruiz Sánchez, splnomocnení zástupcovia,

Európsky parlament, v zastúpení: J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani a L. Visaggio, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: J. Haunold, H. Marcos Fraile a A. Westerhof Löfflerová, splnomocnené zástupkyne,

Banco Santander SA, so sídlom v Santandere (Španielsko), v zastúpení: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev, sudcovia T. von Danwitz (spravodajca), P. G. Xuereb, A. Kumina a I. Ziemele,

generálna advokátka: T. Ćapeta,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 14. marca 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Aeris Invest Sàrl sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 1. júna 2022, Aeris Invest/Komisia a SRB (T-628/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:315), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu založenú na článku 263 ZFEÚ, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia výkonného zasadnutia Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español, SA (ďalej len „sporný program riešenia krízovej situácie“), ako aj rozhodnutia Komisie (EÚ) 2017/1246 zo 7. júna 2017, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízových situácií banky Banco Popular Español SA (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15).

I. Právny rámec

A. Smernica 2014/59/EÚ

2 Článok 38 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190), nazvaný „Nástroj odpredaja obchodnej činnosti“, v odseku 2 stanovuje:

„Prevod podľa odseku 1 sa vykoná za komerčných podmienok, pričom sa zohľadnia okolnosti daného prípadu, a v súlade s rámcom štátnej pomoci [Európskej ú]nie.“

3 Článok 39 tejto smernice, nazvaný „Nástroj odpredaja obchodnej činnosti: procesné požiadavky“, v odseku 2 stanovuje:

„Bez toho, aby tým bol dotknutý rámec Únie upravujúci štátnu pomoc, sa ponúkanie na trhu uvedené v odseku 1 podľa potreby vykonáva v súlade s týmito kritériami:

a) prebieha čo najtransparentnejším spôsobom a významne neskresľuje aktíva, práva, záväzky, akcie alebo iné nástroje vlastníctva danej inštitúcie, ktoré má orgán v úmysle previesť, a to so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu, a najmä so zreteľom na potrebu zachovať finančnú stabilitu;

b) nenáležite neuprednostňuje ani nediskriminuje potenciálnych kupujúcich;

…

f) v čo najväčšej miere sa zameriava na maximalizáciu predajnej ceny dotknutých akcií alebo iných nástrojov vlastníctva, aktív, práv alebo záväzkov.

S výhradou písmena b) prvého pododseku zásady uvedené v tomto odseku nebránia orgánu pre riešenie krízových situácií vo vyhľadávaní konkrétnych potenciálnych kupujúcich.

…“

B. Nariadenie o SRM

4 Odôvodnenia 24, 26, 58 a 116 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1, ďalej len „nariadenie o SRM“), znejú takto:

„(24) Keďže politiku Únie pre riešenie krízových situácií môžu stanoviť len inštitúcie Únie a keďže pri prijímaní každého osobitného programu riešenia krízových situácií zostáva priestor na voľné uváženie, je potrebné zabezpečiť náležité zapojenie Rady [Európskej únie] a [Európskej k]omisie ako inštitúcií, ktoré môžu v súlade s článkom 291 ZFEÚ vykonávať vykonávacie právomoci. Hodnotenie rozhodnutí o riešení krízových situácií prijímaných Jednotnou radou z hľadiska priestoru na voľné uváženie by mala vykonávať Komisia. Vzhľadom na značný dosah rozhodnutí o riešení krízových situácií na finančnú stabilitu členských štátov a na Úniu ako celok, ako aj na daňovú suverenitu členských štátov je dôležité, aby vykonávacia právomoc týkajúca sa prijímania určitých rozhodnutí o riešení krízových situácií bola prenesená na Radu. Preto by Rada na návrh Komisie mala vykonávať účinnú kontrolu posudzovania verejného záujmu uskutočňovaného Jednotnou radou a posudzovať každú podstatnú zmenu výšky [jednotného fondu na riešenie krízových situácií (ďalej len ‚fond‘], ktorá sa má použiť na konkrétne opatrenie na riešenie krízovej situácie. Komisia je navyše splnomocnená prijímať delegované akty s cieľom spresniť ďalšie kritériá alebo podmienky, ktoré má Jednotná rada zohľadniť pri vykonávaní svojich jednotlivých právomocí. Takéto prenesenie úloh v oblasti riešenia krízových situácií by nemalo žiadnym spôsobom obmedzovať fungovanie vnútorného trhu s finančnými službami. [Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA)] by si mal preto zachovať svoju funkciu a svoje existujúce právomoci a úlohy: mal by vypracúvať právne predpisy Únie platné pre všetky členské štáty a prispievať k ich dôslednému uplatňovaniu a posilniť zbližovanie postupov v oblasti riešenia krízových situácií v celej Únii.

…

(26) [Európska centrálna banka (ECB)] ako orgán dohľadu v rámci [jednotného mechanizmu dohľadu zriadeného nariadením (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63)] a Jednotná rada by mali byť schopné posúdiť, či úverová inštitúcia zlyháva alebo či pravdepodobne zlyhá a či neexistujú žiadne reálne vyhliadky na to, že by nejaké alternatívne opatrenie súkromného sektora alebo orgánu dohľadu zabránilo jej zlyhaniu v primeranom časovom horizonte. Ak sa Jednotná rada domnieva, že všetky kritériá týkajúce sa aktivácie riešení krízovej situácie sú splnené, mala by prijať program riešenia krízových situácií. Postupom týkajúcim sa prijatia programu riešenia krízových situácií, do ktorého je zapojená Komisia a Rada, sa posilní potrebná prevádzková nezávislosť Jednotnej rady, pričom sa dodrží zásada delegovania právomoci na agentúry, ako ju vykladá Súdny dvor Európskej únie…

…

(58) Likvidácia zlyhávajúceho subjektu v rámci bežného konkurzného konania by mohla ohroziť finančnú stabilitu, prerušiť poskytovanie základných služieb a negatívne ovplyvniť ochranu vkladateľov. V takom prípade je uplatnenie nástrojov riešenia krízových situácií vo verejnom záujme. Cieľmi riešenia krízových situácií by preto malo byť zabezpečiť kontinuitu vykonávania základných finančných služieb, zachovať stabilitu finančného systému, znížiť morálny hazard minimalizáciou závislosti od verejnej finančnej podpory poskytovanej zlyhávajúcemu subjektu a chrániť vkladateľov.

…

(116) Opatrenia na riešenie krízových situácií by sa mali riadne oznamovať a s výhradou obmedzených výnimiek stanovených v tomto nariadení zverejňovať. Keďže však informácie získané Jednotnou radou, vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií a ich odbornými poradcami počas procesu riešenia krízovej situácie budú pravdepodobne citlivé, pred zverejnením rozhodnutia o riešení krízovej situácie by sa na tieto informácie mal vzťahovať účinný režim zachovania služobného tajomstva. Je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že informácie o obsahu a podrobnostiach plánov riešenia krízovej situácie a výsledku akéhokoľvek vyhodnotenia týchto plánov môžu mať ďalekosiahle účinky, najmä pokiaľ ide o dotknuté podniky. Pri všetkých informáciách poskytnutých v súvislosti s rozhodnutím pred jeho vydaním, či ide o informácie o tom, či boli splnené podmienky riešenia krízovej situácie, alebo informácie o použití konkrétneho nástroja alebo akéhokoľvek opatrenia v rámci konaní, treba predpokladať, že tieto informácie majú vplyv na verejné a súkromné záujmy, ktorých sa opatrenia týkajú. Avšak aj informácia o tom, že Jednotná rada a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií skúmajú konkrétny subjekt, by mohla byť dostatočná na to, aby mala negatívny vplyv na tento subjekt. Preto je nutné zabezpečiť vhodné mechanizmy na zachovanie dôvernosti takých informácií, akými sú obsah a podrobnosti plánov riešenia krízových situácií a výsledok akéhokoľvek hodnotenia vypracovaného v tejto súvislosti“

5 Podľa článku 5 ods. 2 druhého pododseku nariadenia o SRM sa na SRB z rovnakého titulu ako na Radu a Komisiu vzťahujú jednak záväzné regulačné a vykonávacie technické predpisy vypracované orgánom EBA a prijaté Komisiou v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, 2010, s. 12), a jednak všetky usmernenia a odporúčania vydané orgánom EBA v súlade s uvedeným nariadením.

6 Článok 14 nariadenia o SRM, nazvaný „Ciele riešenia krízových situácií“, stanovuje:

„1. Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 s prihliadnutím na svoje príslušné právomoci riešiť krízové situácie zohľadňujú ciele riešenia krízových situácií, vyberajú nástroje riešenia krízových situácií a vykonávajú právomoci riešiť krízové situácie, ktorými sa podľa ich názoru najlepšie dosiahnu ciele riešenia krízových situácií, ktoré sú relevantné vzhľadom na okolnosti prípadu.

2. Medzi ciele riešenia krízových situácií uvedené v odseku 1 patrí:

a) zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií;

b) zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním ‚nákaze' vrátane jej rozšírenia na infraštruktúry trhov a udržaním trhovej disciplíny;

c) chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory;

d) chrániť vkladateľov, na ktorých sa vzťahuje [smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/49/EÚ zo 16. apríla 2014 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 149)], a investorov, na ktorých sa vzťahuje [smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/9/ES z 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov (Ú. v. ES L 84, 1997, s. 22; Mim. vyd. 06/002, s. 311)];

e) chrániť finančné prostriedky klientov a ich majetku.

Pri plnení cieľov uvedených v prvom pododseku sa Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií usilujú minimalizovať náklady na riešenie krízových situácií a zabrániť prepadu hodnoty, ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie.

3. S výhradou jednotlivých ustanovení tohto nariadenia sú ciele riešenia krízových situácií rovnako dôležité a musia byť náležite v rovnováhe v závislosti od povahy a okolností každého prípadu."

7 Článok 15 tohto nariadenia, nazvaný „Všeobecné zásady, ktorými sa riadi riešenie krízových situácií", v odseku 1 stanovuje:

„Jednotná rada, Rada, Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 prijímajú všetky vhodné kroky na zabezpečenie toho, aby sa opatrenia na riešenie krízových situácií prijímali v súlade s týmito zásadami:

a) akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, znášajú straty ako prví;

…"

8 Článok 18 uvedeného nariadenia, nazvaný „Postup riešenia krízových situácií", stanovuje:

„1. Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií podľa odseku 6 v súvislosti s subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 2 a subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 4 písm. b) a článku 6a ods. 5, ak sú splnené podmienky na uplatňovanie uvedených odsekov, len ak dospeje k záveru, a to na svojom výkonnom zasadnutí a po doručení oznámenia v súlade so štvrtým pododsekom alebo zo svojej vlastnej iniciatívy, že sú splnené tieto podmienky:

a) subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá;

b) s prihliadnutím na časové a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora vrátane opatrení vykonaných v rámci schémy inštitucionálneho zabezpečenia alebo opatrenie dohľadu vrátane opatrení včasnej intervencie alebo odpísania či konverzie relevantných kapitálových nástrojov v súlade s článkom 21 prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte;

c) opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme podľa odseku 5.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. a) prijme ECB po porade s Jednotnou radou. Jednotná rada smie na svojom výkonnom zasadnutí uskutočniť toto posúdenie iba v prípade, ak o svojom zámere informovala ECB a ak ECB do troch kalendárnych dní od prijatia uvedenej informácie neprijala rozhodnutie [nevykovala toto posúdenie – *neoficiálny preklad*]. ECB bezodkladne poskytne Jednotnej rade všetky relevantné informácie, ktoré Jednotná rada požaduje na účely informovaného posúdenia.

Ak ECB usúdi, že podmienka uvedená v prvom pododseku písm. a) je v súvislosti s inštitúciou alebo skupinou uvedenými v prvom pododseku splnená, oznámi toto posúdenie bezodkladne Komisii a Jednotnej rade.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. b) prijme Jednotná rada na svojom výkonnom zasadnutí alebo podľa okolností vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií v úzkej spolupráci s ECB. ECB môže tiež informovať Jednotnú radu a dotknuté vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií o tom, že podmienku stanovenú v písmene b) považuje za splnenú.

2. Bez toho, aby boli dotknuté prípady, keď sa ECB rozhodla vykonávať úlohy dohľadu nad úverovými inštitúciami priamo podľa článku 6 ods. 5 písm. b) nariadenia… č. 1024/2013, v prípade doručenia oznámenia podľa odseku 1 alebo ak má Jednotná rada v úmysle uskutočniť posúdenie podľa odseku 1 z vlastného podnetu vo vzťahu k subjektu alebo skupine uvedeným v článku 7 ods. 3, Jednotná rada oznámi svoje posúdenie bezodkladne ECB.

…

4. Na účely odseku 1 písm. a) sa subjekt považuje za zlyhávajúci, alebo že pravdepodobne zlyhá, ak nastali jedna alebo viaceré z týchto okolností:

a) subjekt porušuje požiadavky na zachovanie udeleného povolenia spôsobom, ktorý by bol dôvodom na to, aby ECB odňala povolenie okrem iného aj preto, lebo inštitúcia utrpela alebo pravdepodobne utrpí straty, ktoré vyčerpajú všetky jej vlastné zdroje alebo ich podstatnú časť, alebo existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že inštitúcia v blízkej budúcnosti poruší uvedené požiadavky;

b) objem aktív subjektu je nižší než objem jeho záväzkov alebo existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že objem aktív inštitúcie bude v blízkej budúcnosti nižší než objem jej záväzkov;

c) subjekt nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti alebo existujú objektívne prvky, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že subjekt v blízkej budúcnosti nebude schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti;

d) vyžaduje sa mimoriadna verejná finančná podpora s výnimkou prípadov, ak s cieľom napraviť vážne narušenie hospodárstva členského štátu a zachovať finančnú stabilitu má uvedená podpora niektorú z týchto foriem…

…

5. Na účely odseku 1 písm. c) tohto článku sa opatrenie na riešenie krízovej situácie považuje za opatrenie vo verejnom záujme, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie uvedených v článku 14, pričom dané opatrenie je úmerné tomuto cieľu alebo cieľom, a likvidáciou subjektu v rámci bežného konkurzného konania by sa v rovnakom rozsahu nedosiahlo splnenie týchto cieľov riešenia krízovej situácie.

6. Ak sú splnené podmienky stanovené v odseku 1, Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií. V programe riešenia krízových situácií sa:

a) krízová situácia subjektu začne riešiť;

b) stanovuje uplatnenie nástrojov riešenia krízových situácií na inštitúciu, ktorej krízová situácia sa rieši, uvedenú v článku 22 ods. 2, najmä akékoľvek vylúčenie z uplatňovania nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov v súlade s článkom 27 ods. 5 a 14;

c) stanovuje použitie fondu na podporu opatrení na riešenie krízových situácií v súlade s článkom 76 a v súlade s rozhodnutím Komisie prijatým v súlade s článkom 19.

7. Bezodkladne po prijatí programu riešenia krízových situácií ho Jednotná rada postúpi Komisii.

Do 24 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou Komisia tento program buď schváli, alebo voči nemu vznesie námietku, pokiaľ ide o aspekty týkajúce sa jej vlastného uváženia v súvislosti s programom riešenia krízových situácií v prípadoch, ktoré nie sú uvedené v treťom pododseku tohto odseku.

Do 12 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou môže Komisia navrhnúť Rade, aby:

a) voči tomuto programu riešenia krízových situácií vzniesla námietku z dôvodu, že program prijatý Jednotnou radou nespĺňa kritérium verejného záujmu uvedené v odseku 1 písm. c);

b) schválila podstatnú zmenu výšky prostriedkov fondu stanovenú v programe riešenia krízových situácií Jednotnej rady, alebo voči nej vzniesla námietku.

…

8. Ak Rada vznesie námietku proti uplatneniu riešenia krízovej situácie na inštitúciu z dôvodu nesplnenia kritéria verejného záujmu uvedeného v odseku 1 písm. c), vykoná sa likvidácia príslušného subjektu riadnym spôsobom v súlade s rozhodným vnútroštátnym právom.

…“

9 Článok 20 toho istého nariadenia, nazvaný „Oceňovanie na účely riešenia krízovej situácie“, stanovuje:

„1. Jednotná rada pred prijatím rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie alebo výkonom právomoci odpísať alebo právomoci vykonať konverziu relevantných kapitálových nástrojov zabezpečuje, aby osoba nezávislá od akéhokoľvek verejného orgánu, vrátane Jednotnej rady a vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií, a od dotknutého subjektu

uskutočnila spravodlivé, obozretné a realistické ocenenie aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2.

2. S výhradou odseku 15 sa ocenenie pri splnení všetkých požiadaviek stanovených v odsekoch 1 a 4 až 9 považuje za konečné.

3. Ak nezávislé ocenenie v súlade s odsekom 1 nie je možné, Jednotná rada môže uskutočniť predbežné ocenenie aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2 v súlade s odsekom 10 tohto článku.

4. Cieľom oceňovania je posúdiť hodnotu aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2, ktorý spĺňa podmienky riešenia krízových situácií uvedené v článkoch 16 a 18.

5. Účelom oceňovania je:

a) podložiť informáciami určenie, či sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie alebo podmienky na odpísanie alebo konverziu kapitálových nástrojov;

b) ak sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie, podložiť informáciami rozhodnutie o primeranom opatrení na riešenie krízovej situácie, ktoré sa má prijať v súvislosti so subjektom uvedeným v článku 2;

c) ak sa uplatňuje právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje, podložiť informáciami rozhodnutie o rozsahu zrušenia nástrojov vlastníctva alebo zníženia podielov nástrojov vlastníctva vydaním nových nástrojov vlastníctva [alebo zriedenia ich hodnoty – *neoficiálny preklad*], ako aj o rozsahu odpísania alebo konverzie relevantných kapitálových nástrojov;

d) ak sa uplatňuje nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, podložiť informáciami rozhodnutie o rozsahu odpísania alebo konverzie oprávnených záväzkov;

e) ak sa uplatňuje nástroj preklenovacej inštitúcie alebo nástroj oddelenia aktív, podložiť informáciami rozhodnutie o aktívach, právach, záväzkoch alebo nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, ako aj rozhodnutie o výške akejkoľvek protihodnoty, ktorá sa má vyplatiť inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, alebo prípadne vlastníkom nástrojov vlastníctva;

f) ak sa uplatňuje nástroj odpredaja obchodnej činnosti, podložiť informáciami rozhodnutie o aktívach, právach, záväzkoch alebo nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, ako aj znalosti Jednotnej rady o tom, čo predstavuje komerčné podmienky na účely článku 24 ods. 2 písm. b);

g) vo všetkých prípadoch zabezpečiť, aby sa akékoľvek straty aktív subjektu uvedeného v článku 2 plne zaúčtovali v okamihu uplatnenia nástrojov riešenia krízových situácií alebo výkonu právomoci odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje.

6. Bez toho, aby tým bol dotknutý rámec Únie pre štátnu pomoc, sa ocenenie v prípade potreby zakladá na obozretných predpokladoch, okrem iného pokiaľ ide o miery zlyhania a závažnosti strát. Pri ocenení sa nepredpokladá, že by sa… mohla poskytnúť akákoľvek mimoriadna verejná finančná podpora alebo núdzová pomoc centrálnej banky na zvýšenie likvidity alebo akákoľvek

núdzová pomoc centrálnej banky na zvýšenie likvidity poskytnutá s neštandardn[ými]… podmienkami…

…

10. Ak vzhľadom na naliehavosť okolností daného prípadu buď nie je možné splniť požiadavky stanovené v odsekoch 7 a 9, alebo sa uplatňuje odsek 3, vykoná sa predbežné ocenenie. Toto predbežné ocenenie spĺňa požiadavky stanovené v odseku 4 a v maximálne reálnej miere za daných okolností aj požiadavky stanovené v odsekoch 1, 7 a 9. Predbežné oceňovanie uvedené v prvom pododseku zahŕňa rezervu na dodatočné straty spolu s primeraným odôvodnením.

11. Oceňovanie, ktoré nespĺňa všetky požiadavky stanovené v odsekoch 1 a 4 až 9, sa považuje za predbežné, až kým nezávislá osoba uvedená v odseku 1 nevykoná oceňovanie, ktoré je plne v súlade so všetkými požiadavkami stanovenými v uvedených odsekoch. Takéto konečné ex post ocenenie sa vykoná čo najskôr. Môže sa vykonať buď oddelene od ocenenia uvedeného v odsekoch 16, 17 a 18, alebo súčasne s uvedeným ocenením a rovnakou nezávislou osobou, ale musí byť od neho odlíšené. Účelom konečného *ex post* ocenenia je:

a) zabezpečiť, aby sa akékoľvek straty aktív subjektu uvedeného v článku 2 plne zaúčtovali v účtovných knihách daného subjektu;

b) podložiť informáciami rozhodnutie odpísať [opätovne pripísať – *neoficiálny preklad*] pohľadávky veriteľov alebo zvýšiť hodnotu vyplatenej protihodnoty, a to v súlade s odsekom 12 tohto článku.

12. V prípade, že odhad čistej hodnoty aktív subjektu uvedeného v článku 2 na základe konečného ex post ocenenia je vyšší než odhad čistej hodnoty aktív daného subjektu na základe predbežného ocenenia, Jednotná rada môže od vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií požadovať, aby:

a) vykonal právomoc zvýšiť hodnotu nárokov veriteľov alebo vlastníkov relevantných kapitálových nástrojov, ktoré sa odpísali na základe nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov;

b) dal inštrukcie preklenovacej inštitúcii alebo subjektu pre správu aktív, aby v súvislosti s aktívami, právami alebo záväzkami vyplatili inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, ďalšiu protihodnotu alebo aby prípadne v súvislosti s nástrojmi vlastníctva takúto protihodnotu vyplatili vlastníkom týchto nástrojov vlastníctva.

13. Bez ohľadu na odsek 1 predbežné ocenenie vykonané v súlade s odsekmi 10 a 11 predstavuje pre Jednotnú radu platný základ pre prijatie rozhodnutia o opatreniach na riešenie krízových situácií vrátane žiadosti, aby vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií prevzali kontrolu nad zlyhávajúcou inštitúciou, alebo pre výkon právomocí odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje.

…

15. Oceňovanie je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o uplatňovaní nástroja riešenia krízových situácií alebo o vykonávaní právomoci riešiť krízové situácie, alebo rozhodnutia o vykonávaní právomoci odpísať alebo konvertovať kapitálové nástroje. Ocenenie samo o sebe

nepodlieha samostatnému právu na opravný prostriedok, ale môže byť predmetom opravného prostriedku spolu s rozhodnutím Jednotnej rady.

16. Na účely posúdenia, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie v prípade, ak by inštitúcia, ktorej krízová situácia sa rieši, bola subjektom bežného konkurzného konania, Jednotná rada zabezpečuje, aby oceňovanie vykonala nezávislá osoba uvedená v odseku 1 hneď po tom, ako sa vykoná opatrenie alebo opatrenia na riešenie krízovej situácie. Toto oceňovanie sa odlišuje od oceňovania vykonaného podľa odsekov 1 až 15.

…“

10 Článok 21 nariadenia o SRM, nazvaný „Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov“, v odseku 1 stanovuje:

„Jednotná rada vykoná právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje na základe postupu uvedeného v článku 18 v súvislosti so subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 2 a subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 4 písm. b) a článku [7] ods. 5, ak sú splnené podmienky na uplatňovanie uvedených odsekov, len ak dôjde na svojom výkonnom zasadnutí k záveru po doručení oznámenia v súlade s druhým pododsekom alebo zo svojej vlastnej iniciatívy, že je splnená jedna alebo viaceré tieto podmienky:

a) zistilo sa, že podmienky na riešenie krízových situácií stanovené v článkoch 16 a 18 boli splnené, a to pred prijatím opatrenia na riešenie krízovej situácie;

…“

11 Článok 22 tohto nariadenia, nazvaný „Všeobecné zásady, ktorými sa riadia nástroje riešenia krízových situácií“, stanovuje:

„1. Ak sa Jednotná rada rozhodne uplatniť nástroj riešenia krízových situácií na subjekt alebo skupinu uvedenú v článku 7 ods. 2 alebo na subjekt alebo skupinu uvedenú v článku 7 ods. 4 písm. b) a ods. 5, ak sú podmienky na uplatnenie uvedených odsekov splnené, pričom dané opatrenie na riešenie krízovej situácie by viedlo k stratám, ktoré by znášali veritelia, alebo ku konverzii ich pohľadávok, Jednotná rada dá pokyn vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, aby vykonali právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje podľa článku 21 bezprostredne pred uplatnením nástroja riešenia krízových situácií alebo spolu s ním.

2. Medzi nástroje riešenia krízových situácií uvedené v článku 18 ods. 6 písm. b) patrí:

a) nástroj odpredaja obchodnej činnosti;

b) nástroj preklenovacej inštitúcie;

c) nástroj oddelenia aktív;

d) nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov.

…

4. Nástroje riešenia krízových situácií sa uplatňujú s cieľom splniť ciele riešenia krízových situácií uvedené v článku 14 v súlade so zásadami riešenia krízových situácií uvedenými v článku 15. Môžu sa uplatňovať buď jednotlivo, alebo spolu v kombinácii, s výnimkou nástroja oddelenia aktív, ktorý sa môže uplatňovať len spolu s ďalším nástrojom riešenia krízových situácií.

…“

12 Článok 24 uvedeného nariadenia, nazvaný „Nástroj odpredaja obchodnej činnosti“, znie takto:

„1. V rámci programu riešenia krízových situácií nástroj odpredaja obchodnej činnosti predstavuje prevod na kupujúceho, ktorý nie je preklenovacou inštitúciou, týchto položiek:

a) nástrojov vlastníctva emitovaných inštitúciou, ktorej krízová situácia sa rieši; alebo

b) všetkých alebo niektorých aktív, práv alebo pasív inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši.

2. Pokiaľ ide o nástroj odpredaja obchodnej činnosti, v programe riešenia krízových situácií sa určujú:

…

b) komerčné podmienky s prihliadnutím na okolnosti a náklady a výdavky, ktoré vznikli v procese riešenia krízových situácií, na základe ktorých vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií vykonáva prevod v súlade s článkom 38 ods. 2, 3 a 4 [smernice 2014/59];

…

d) opatrenia na to, aby vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií ponúkal na trhu daný subjekt alebo dané nástroje, aktíva, práva a záväzky v súlade s článkom 39 ods. 1 a 2 [smernice 2014/59];

e) či plnenie požiadaviek na ponúkanie na trhu zo strany vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií pravdepodobne naruší plnenie cieľov riešenia krízových situácií v súlade s odsekom 3 tohto článku.

3. Jednotná rada uplatňuje nástroj odpredaja obchodnej činnosti bez toho, aby boli splnené požiadavky na ponúkanie na trhu stanovené v odseku 2 písm. e), ak skonštatuje, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil plnenie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízových situácií, a najmä, ak sú splnené tieto podmienky:

a) domnieva sa, že existuje podstatné ohrozenie finančnej stability spôsobené alebo zhoršené zlyhaním alebo pravdepodobným zlyhaním inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši; a

b) sa domnieva, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil účinnosť nástroja odpredaja obchodnej činnosti pri riešení tejto hrozby alebo plnení cieľa riešenia krízových situácií uvedeného v článku 14 ods. 2 písm. b).“

13 Článok 29 nariadenia o SRM upravuje vykonávanie rozhodnutí prijatých v súlade s týmto nariadením vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií a SRB a v odseku 5 prvej vete stanovuje, že SRB na svojej oficiálnej webovej stránke uverejní kópiu programu riešenia krízových situácií alebo oznam s prehľadom účinkov opatrenia na riešenie krízovej situácie, a najmä účinkov pre retailových klientov.

14 Článok 34 uvedeného nariadenia, nazvaný „Žiadosť o informácie“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Na účely vykonávania svojich úloh uvedených v tomto nariadení môže Jednotná rada prostredníctvom vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií alebo priamo po tom, ako ich informuje, pričom v plnej miere využije všetky informácie, ktoré sú k dispozícii ECB alebo príslušným vnútroštátnym orgánom, požadovať poskytnutie všetkých informácií potrebných na vykonávanie úloh, ktorými sa poveruje týmto nariadením, od týchto právnických alebo fyzických osôb:

a) subjektov uvedených v článku 2;

b) zamestnancov subjektov uvedených v článku 2;

c) tretích strán, ktoré pre subjekty uvedené v článku 2 externe vykonávajú funkcie alebo činnosti.

2. Subjekty a osoby uvedené v odseku 1 poskytujú informácie požadované podľa uvedeného odseku. Požiadavky zachovania služobného tajomstva nesmú uvedené subjekty a osoby oslobodiť od povinnosti poskytnúť tieto informácie. Poskytovanie požadovaných informácií sa nepovažuje za porušenie požiadaviek zachovania služobného tajomstva.“

15 Článok 76 ods. 1 písm. e) nariadenia o SRM stanovuje, že v rámci programu riešenia krízových situácií SRB môže použiť fond v rozsahu potrebnom na zabezpečenie účinného uplatňovania nástrojov riešenia krízových situácií na vyplatenie náhrady akcionárom alebo veriteľom, ak im na základe oceňovania podľa článku 20 ods. 5 tohto nariadenia vznikli väčšie straty, než aké by im na základe oceňovania podľa článku 20 ods. 16 uvedeného nariadenia vznikli pri likvidácii v rámci bežného konkurzného konania.

16 V článku 88 toho istého nariadenia, nazvanom „Služobné tajomstvo a výmena informácií“, sa v odseku 1 uvádza:

„Na členov Jednotnej rady, podpredsedu, členov Jednotnej rady uvedených v článku 43 ods. 1 písm. b), zamestnancov Jednotnej rady a zamestnancov, ktorí sa zúčastňujú na pracovnej výmene so zúčastnenými členskými štátmi alebo sú týmito štátmi vyslaní, ktorí si plnia povinnosti zamerané na riešenie krízových situácií, sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva podľa článku 339 ZFEÚ a príslušné ustanovenia právnych predpisov Únie, a to aj po skončení plnenia ich povinností. Platí pre nich osobitný zákaz poskytnúť dôverné informácie, ktoré získali počas svojej profesionálnej činnosti alebo od príslušného orgánu či orgánu pre riešenie krízových situácií v rámci výkonu svojich funkcií podľa tohto nariadenia, akejkoľvek osobe alebo orgánu, s výnimkou výkonu ich funkcií podľa tohto nariadenia, s výnimkou informácií v súhrnnej alebo kolektívnej forme, pri ktorých nie je možné zistiť totožnosť subjektov uvedených v článku 2, alebo s výnimkou okrem situácie, keď orgán alebo subjekt výslovne udelí predchádzajúci súhlas s poskytnutím informácií.

Informácie, na ktoré sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva, sa nesmú sprístupniť iným verejným alebo súkromným subjektom okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné na účely súdnych konaní.

Uvedené požiadavky sa vzťahujú aj na potenciálnych kupujúcich kontaktovaných s cieľom pripraviť sa na riešenie krízovej situácie subjektu podľa článku 13 ods. 3[.]“

17 Článok 90 nariadenia o SRM, nazvaný „Prístup k dokumentom“, znie:

„1. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 [z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331)]… sa uplatňuje na dokumenty, ktoré má v držbe Jednotná rada.

…

4. Osoby, ktoré podliehajú rozhodovaniu Jednotnej rady, majú nárok na prístup k spisu Jednotnej rady za predpokladu ochrany oprávneného záujmu iných osôb na ochrane ich obchodného tajomstva. Právo na prístup k dokumentácii sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné prípravné dokumenty Jednotnej rady.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

18 Banco Popular Español SA (ďalej len „Banco Popular“) bola španielska úverová inštitúcia, na ktorú sa uplatňoval priamy prudenciálny dohľad ECB.

19 Aeris Invest je právnická osoba založená podľa luxemburského práva, ktorá bola akcionárom banky Banco Popular.

A. Hospodárska situácia banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017

20 Skutkové okolnosti týkajúce sa vývoja hospodárskej situácie banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017, ktoré sú uvedené v bodoch 26 až 46 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť takto.

21 V roku 2016 Banco Popular zvýšila svoje základné imanie o 2,5 miliardy eur.

22 Dňa 5. decembra 2016 bol na výkonnom zasadnutí SRB prijatý plán riešenia krízovej situácie skupiny Banco Popular (ďalej len „plán riešenia krízovej situácie z roku 2016“). Nástrojom riešenia krízových situácií uprednostneným v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 bol nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, ktorý je upravený v článku 27 nariadenia o SRM.

23 Dňa 3. februára 2017 Banco Popular uverejnila ročnú správu za rok 2016, v ktorej uviedla, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo ku konsolidovanej strate vo výške 3,485 miliardy eur, ako aj že vymenuje nového generálneho riaditeľa.

24 Dňa 10. februára 2017 agentúra DBRS Ratings Ltd (DBRS), teraz DBRS Morningstar, znížila rating banky Banco Popular s negatívnym výhľadom, a to vzhľadom na zhoršenú kapitálovú situáciu banky Banco Popular spôsobenú vyššou čistou stratou, než je strata očakávaná podľa ročnej správy, ktorá je uvedená v bode 23 tohto rozsudku, ako aj úsilím banky Banco Popular o zníženie stále vysokého objemu zlých aktív.

25 Dňa 3. apríla 2017 Banco Popular oznámila výsledky vnútorného auditu, podľa ktorých môžu byť potrebné úpravy ročnej správy za rok 2016. Tieto úpravy boli vykonané vo finančnej správe banky Banco Popular za prvý štvrťrok 2017.

26 V nadväznosti na toto oznámenie agentúra DBRS Morningstar 6. apríla znížila rating banky Banco Popular s ponechaním negatívneho výhľadu. Nasledovalo zníženie ratingu banky Banco Popular s negatívnym výhľadom agentúrou Standard & Poor's 7. apríla a agentúrou Moody's Investors service (ďalej len „Moody's") 21. apríla 2017.

27 Dňa 10. apríla 2017 predseda správnej rady na valnom zhromaždení akcionárov banky Banco Popular oznámil, že banka plánuje buď zvýšenie imania, alebo uskutočniť podnikovú transakciu z dôvodu situácie skupiny z hľadiska vlastného kapitálu a úrovne zlých aktív. Generálny riaditeľ banky Banco Popular bol nahradený novým riaditeľom menej ako rok po nástupe do funkcie.

28 V apríli 2017 Banco Popular začala proces súkromného predaja s cieľom uskutočniť svoj odpredaj silnému konkurentovi a obnoviť tak svoju finančnú situáciu. Konečný termín na to, aby prípadní nadobúdatelia, ktorí majú záujem o kúpu banky Banco Popular, predložili ponuku, bol stanovený na 10. júna 2017.

29 Dňa 5. mája 2017 Banco Popular predstavila svoju finančnú správu za prvý štvrťrok 2017, v ktorej oznámila stratu vo výške 137 miliónov eur.

30 Dňa 12. mája 2017 požiadavka na krytie likvidity (Liquidity Coverage Requirement) banky Banco Popular poklesla pod minimálnu úroveň 80 %, ktorú stanovuje článok 460 ods. 2 písm. c) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1).

31 Banco Santander SA listom zo 16. mája 2017 oznámila banke Banco Popular, že nie je schopná predložiť záväznú ponuku v rámci procesu súkromného predaja.

32 Dňa 16. mája 2017 Banco Popular v oznámení dôležitej skutočnosti zaslanom Comisión nacional del mercado de valores (Národná komisia pre trh s cennými papiermi, Španielsko) uviedla, že v procese súkromného predaja prejavili záujem možní nadobúdatelia, nebola však predložená nijaká záväzná ponuka.

33 Dňa 19. mája 2017 agentúra Fitch Ratings Ltd znížila dlhodobý rating banky Banco Popular.

34 Dňa 23. mája 2017 predsedníčka SRB Elke König poskytla rozhovor televíznej stanici *Bloomberg*, počas ktorého dostala otázky najmä v súvislosti so situáciou banky Banco Popular.

35 V priebehu mája 2017 mnohé články v tlači informovali o ťažkostiach banky Banco Popular.

36 V prvých dňoch júna 2017 musela Banco Popular čeliť masívnemu výberu likvidity.

37 Ráno 5. júna 2017 Banco Popular predložila banke Banco de España (Národná banka Španielska) prvú žiadosť o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity a popoludní druhú žiadosť, v ktorej bola zvýšená požadovaná suma z dôvodu významného pohybu likvidity. Na základe žiadosti Národnej banky Španielska a v nadväznosti na posúdenie žiadosti o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity banky Banco Popular, ktoré v ten istý deň vykonala ECB, Rada guvernérov ECB nevzniesla námietky voči poskytnutiu núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular na obdobie do 8. júna 2017. Banco Popular získala časť tejto núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity a následne Národná banka Španielska uviedla, že nie je schopná poskytnúť banke Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

B. Priebeh postupu riešenia krízovej situácie

38 V bodoch 47 až 67 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol skutkové okolnosti týkajúce sa priebehu postupu riešenia krízovej situácie, ktoré možno zhrnúť takto.

39 Dňa 23. mája 2017 SRB poverila audítorskú spoločnosť Deloitte (ďalej len „Deloitte“) ako nezávislého experta, aby vykonala ocenenie banky Banco Popular podľa článku 20 nariadenia o SRM.

40 Dňa 24. mája 2017 si SRB vyžiadala od banky Banco Popular na základe článku 34 nariadenia o SRM informácie potrebné na vykonanie ocenenia. Dňa 2. júna 2017 požiadala banku Banco Popular aj o informácie o procese súkromného predaja, ako aj o poskytnutie prístupu do zabezpečenej virtuálnej dátovej miestnosti, ktorú banka zriadila v rámci tohto postupu.

41 Dňa 3. júna 2017 bolo na výkonnom zasadnutí SRB prijaté rozhodnutie SRB/EES/2017/06, určené pre Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond pre riadenú reštrukturalizáciu bankových inštitúcií, Španielsko), ktoré sa týkalo predaja banky Banco Popular. SRB schválila okamžité začatie postupu predaja banky Banco Popular zo strany FROB a informovala fond o požiadavkách v súvislosti s predajom v súlade s článkom 39 smernice 2014/59. SRB najmä uviedla, že FROB musí kontaktovať päť potenciálnych nadobúdateľov, ktorí boli vyzvaní na predloženie ponuky v rámci procesu súkromného predaja.

42 Z piatich potenciálnych nadobúdateľov sa dvaja rozhodli, že sa na postupe predaja nezúčastnia, a jedného vylúčila ECB z dôvodov súvisiacich s bankovým dohľadom.

43 Dňa 4. júna 2017 dvaja potenciálni nadobúdatelia, ktorí sa rozhodli zúčastniť na postupe predaja, Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, podpísali dohodu o mlčanlivosti a 5. júna 2017 získali prístup do virtuálnej dátovej miestnosti.

44 Dňa 5. júna 2017 SRB schválila prvé ocenenie (ďalej len „ocenenie 1“) podľa článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia o SRM, ktorého cieľom bolo poskytnúť informácie na účely určenia, či sú splnené podmienky na uplatnenie postupu riešenia krízovej situácie, ktoré sú vymedzené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia.

45 Dňa 6. júna 2017 ECB po porade so SRB vykonala posúdenie situácie banky Banco Popular s cieľom zistiť, či zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, v súlade s článkom 18 ods. 1 druhým pododsekom uvedeného nariadenia.

46 Z bodu 61 napadnutého rozsudku vyplýva, že v nadväznosti na toto posúdenie ECB po zohľadnení hospodárskeho vývoja banky Banco Popular v rokoch 2016 až 2017, ako je zhrnutý v bodoch 21 až 37 tohto rozsudku, a najmä nadmerného výberu vkladov, rýchlosti, akou banka prichádza o likviditu, a jej neschopnosti vytvárať ďalšiu likviditu dospela k záveru, že objektívne skutočnosti naznačujú, že Banco Popular pravdepodobne v blízkej budúcnosti nebude schopná uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti. ECB konštatovala, že sa dá vychádzať z toho, že Banco Popular zlyháva alebo v každom prípade v blízkej budúcnosti zlyhá v súlade s článkom 18 ods. 1 prvým pododsekom písm. a) a s článkom 18 ods. 4 prvým pododsekom písm. c) nariadenia o SRM.

47 V ten istý deň Banco Popular informovala ECB, že jej správna rada dospela k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá.

48 Skutkové okolnosti týkajúce sa postupu predaja, ako vyplývajú z bodov 63 až 67 napadnutého rozsudku, možno opísať nasledujúcim spôsobom.

49 Listom zo 6. júna 2017 FROB oznámil informácie o postupe predaja, v ktorom bola lehota na predloženie ponúk stanovená do polnoci 6. júna 2017.

50 V ten istý deň spoločnosť Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jeden z dvoch potenciálnych nadobúdateľov banky Banco Popular, oznámila FROB, že nepredloží ponuku.

51 Rovnako 6. júna 2017 spoločnosť Deloitte predložila SRB druhé ocenenie (ďalej len „ocenenie 2“), vypracované podľa článku 20 ods. 10 nariadenia o SRM. Cieľom ocenenia 2 bolo odhadnúť hodnotu aktív a záväzkov banky Banco Popular, poskytnúť odhad zaobchádzania s akcionármi a veriteľmi v prípade, že by Banco Popular bola predmetom bežného konkurzného konania, ako aj podložiť informáciami rozhodnutie o akciách a nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, pričom na základe týchto informácií môže SRB určiť, čo predstavuje komerčné podmienky na účely nástroja odpredaja obchodnej činnosti. Toto ocenenie predovšetkým odhadlo hospodársku hodnotu banky Banco Popular na 1,3 miliardy eur pri najlepšom scenári, na mínus 8,2 miliardy eur pri najnepriaznivejšom scenári, ako aj na mínus 2 miliardy eur pri najlepšom odhade.

52 Dňa 7. júna 2017 Banco Santander predložila záväznú ponuku.

53 Listom zo 7. júna 2017 FROB informoval SRB, že Banco Santander 7. júna o 3.12 hod. predložila ponuku a že za predaj akcií banky Banco Popular ponúka cenu jedno euro. FROB uviedol, že jeho riadiaci výbor považuje banku Banco Santander za predkladateľa ponuky v rámci súťažného postupu predaja banky Banco Popular, a rozhodol, že navrhne SRB, aby banku Banco Santander určila ako nadobúdateľa vo svojom rozhodnutí o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular.

C. Sporný program riešenia krízovej situácie

54 Dňa 7. júna 2017 SRB prijala sporný program riešenia krízových situácií banky Banco Popular na základe nariadenia o SRM.

55 V odôvodnení 19, odôvodneniach 21 až 25 a odôvodnení 26 písm. c), ako aj v odôvodneniach 36 a 46 tohto programu SRB konštatovala, že:

– 5. decembra 2016 SRB prijala plán riešenia krízovej situácie, v ktorom stanovila stratégiu riešenia krízovej situácie a identifikovala nástroj riešenia krízovej situácie, ktorý sa považuje za vhodnejší (odôvodnenia 19, 21 a 22),

– z posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania vyplýva, že stav likvidity banky Banco Popular sa od októbra 2016 výrazne zhoršil z dôvodu výberu vkladov vo všetkých klientskych segmentoch; z toho vyplýva, že táto banka nemá dostatočné možnosti na obnovu svojho stavu likvidity, aby mohla uhrádzať svoje splatné záväzky (odôvodnenie 23),

– viaceré okolnosti viedli k rýchlemu zhoršovaniu stavu likvidity banky Banco Popular, a to:

– vo februári 2017 Banco Popular oznámila, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo ku konsolidovanej strate 3,485 miliardy eur, a vymenovala nového generálneho riaditeľa,

– 10. februára 2017 agentúra DBRS Morningstar znížila rating banky Banco Popular,

– 3. apríla 2017 Banco Popular vydala verejné vyhlásenie *ad hoc* o výsledkoch vnútorného auditu, ktoré by mohli mať významný vplyv na jej finančné výkazy, a potvrdila výmenu svojho generálneho riaditeľa necelý rok po jeho nástupe do funkcie,

– 7. apríla 2017 znížila rating banky Banco Popular agentúra Standard & Poor's a 21. apríla agentúra Moody's,

– 12. mája 2017 Banco Popular porušila požiadavku na krytie likvidity vo výške 80 % a následne nebola schopná opätovne dosiahnuť súlad so zákonom stanovenou prahovou hodnotou,

– pokračujúca negatívna medializácia finančných výsledkov banky Banco Popular a údajne bezprostredné riziko bankrotu alebo nedostatku likvidity spôsobili nárast výberov vkladov a

– 6. júna 2017 agentúry DBRS Morningstar a Moody's znížili rating banky Banco Popular (odôvodnenie 24),

– vyššie uvedené okolnosti viedli k významným výberom vkladov (odôvodnenie 25),

– Banco Popular získala prvú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity 5. júna 2017 so súhlasom ECB, avšak Národná banka Španielska jej nebola schopná poskytnúť dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity [odôvodnenie 26 písm. c)],

– 6. júna 2017 Banco Popular informovala ECB, že jej správna rada dospela k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá (odôvodnenie 36), a

– nástroj riešenia krízovej situácie predpokladaný v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 nebol primeraný okolnostiam existujúcim v čase riešenia krízovej situácie (odôvodnenie 46).

56 Podľa článku 1 sporného programu riešenia krízovej situácie sa SRB rozhodla zaviesť v banke Banco Popular postup riešenia krízovej situácie, a to odo dňa riešenia krízovej situácie, keďže boli splnené podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku nariadenia o SRM.

57 V tejto súvislosti z článkov 2 až 4 sporného programu riešenia krízovej situácie vyplýva, že SRB sa v prvom rade domnievala, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobného zlyhá, ďalej, že neexistovali žiadne iné opatrenia, ktoré by mohli zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular v primeranej lehote, a napokon, že opatrenie na riešenie krízovej situácie vo forme nástroja odpredaja obchodnej činnosti banky Banco Popular bolo nevyhnutné na zabezpečenie kontinuity zásadných funkcií banky a na zabránenie významným negatívnym účinkom na finančnú stabilitu, a to najmä v Španielsku.

58 V dôsledku toho v článku 5 ods. 1 sporného programu riešenia krízovej situácie SRB rozhodla:

„Nástroj riešenia krízovej situácie uplatňovaný na banku Banco Popular spočíva v odpredaji obchodnej činnosti podľa článku 24 nariadenia [o SRM] prevodom akcií na nadobúdateľa. Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov sa uskutoční ihneď pred uplatnením nástroja odpredaja obchodnej činnosti."

59 Článok 6 sporného programu riešenia krízovej situácie spresňuje podmienky týkajúce sa tohto odpisu, ako aj odpredaja obchodnej činnosti. SRB tak v článku 6 ods. 1 tohto programu rozhodla, že podnikne tieto kroky:

– najprv odpíše nominálnu hodnotu základného imania banky Banco Popular vo výške 2 098 429 046 eur, čo povedie k zrušeniu 100 % akcií banky Banco Popular,

– ďalej vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o programe riešenia krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular „nové akcie I“,

– následne zníži na nulu nominálnu hodnotu „nových akcií I“, čo povedie k zrušeniu 100 % týchto „nových akcií I“,

– nakoniec vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 2 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o riešení krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular, „nové akcie II“.

60 Článok 6 ods. 3 sporného programu riešenia krízových situácií stanovuje, že tieto opatrenia na odpísanie a konverziu sú založené na ocenení 2 spolu s výsledkami transparentného a otvoreného procesu predaja, ktorý uskutočňuje FROB.

61 V článku 6 ods. 5 sporného programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že vykonáva právomoci, ktoré jej priznáva článok 24 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM, týkajúci sa nástroja odpredaja obchodnej činnosti, a že nariaďuje, aby boli „nové akcie II“ prevedené na banku Banco Santander nezaťažené akýmikoľvek právami alebo výsadami tretích osôb výmenou za zaplatenie kúpnej ceny jedno euro. Spresnila, že nadobúdateľ už s prevodom súhlasil.

62 SRB tiež uviedla, že prevod „nových akcií II“ by sa mal uskutočniť na základe záväznej ponuky nadobúdateľa zo 7. júna 2017 a mal by ho vykonať FROB.

63 Sporný program riešenia krízovej situácie bol predložený Komisii na schválenie 7. júna 2017.

64 V ten istý deň táto inštitúcia prijala rozhodnutie 2017/1246, ktorým sa schvaľuje sporný program riešenia krízových situácií, a oznámila toto rozhodnutie SRB. Ako vyplýva z odôvodnenia 4 uvedeného rozhodnutia:

„Komisia s programom riešenia krízových situácií súhlasí. Predovšetkým súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla SRB, prečo je [opatrenie na – *neoficiálny preklad*] riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 18 ods. 5 nariadenia [o SRM].“

65 Takisto 7. júna 2017 SRB oznámila FROB sporný program riešenia krízovej situácie a na svojej internetovej stránke uverejnila oznámenie o prijatí tohto programu spolu s dokumentom, v ktorom sú zhrnuté účinky riešenia krízovej situácie.

66 Stále v ten istý deň FROB v súlade s článkom 29 nariadenia o SRM prijal opatrenia nevyhnutné na vykonávanie sporného programu riešenia krízovej situácie.

D. Skutkové okolnosti, ktoré nastali po prijatí sporného programu riešenia krízovej situácie

67 Dňa 14. júna 2018 spoločnosť Deloitte predložila SRB ocenenie rozdielu v zaobchádzaní, upravené v článku 20 ods. 16 až 18 nariadenia o SRM, ktoré vykonala s cieľom určiť, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie, keby bola Banco Popular predmetom bežného konkurzného konania. Dňa 31. júla 2018 Deloitte zaslala SRB dodatok k tomuto oceneniu, ktoré obsahovalo opravu určitých formálnych chýb.

68 Dňa 11. júla 2017 SRB uverejnila na svojej internetovej stránke nedôverné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie. V tomto znení SRB vynechala najmä niektoré informácie obsiahnuté v jeho odôvodneniach 23 až 26 týkajúce sa krízy likvidity banky Banco Popular, ako aj príslušné časti článku 6 ods. 3 a 4 sporného programu riešenia krízovej situácie týkajúce sa výkonu právomoci odpísania a konverzie.

69 V júli 2017 ECB uverejnila na svojej internetovej stránke nedôverné znenie svojho posúdenia týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular.

70 V dňoch 2. februára a 31. októbra 2018 SRB uverejnila menej redigované nedôverné znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, v ktorých boli teraz viditeľné niektoré predtým začiernené informácie uvedené v bode 68 tohto rozsudku, s výnimkou niektorých číselných údajov. V tejto súvislosti uverejnila aj nedôverné znenia ocenení 1 a 2.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

71 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 18. septembra 2017 odvolateľka podala žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246.

A. Konanie na Všeobecnom súde

72 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 15. novembra 2017 SRB podľa článku 92 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu navrhla, aby Všeobecný súd nariadil vykonanie dokazovania v súvislosti s predložením určitých písomností uvedených v prílohe k tomuto návrhu. Všeobecný súd rozhodnutím z 30. novembra 2017 rozhodol nevyhovieť tomuto návrhu na nariadenie vykonania dokazovania v tejto fáze konania.

73 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 6. a 30. novembra 2017, ako aj 5. a 13. decembra 2017 Banco Santander, Rada, Španielske kráľovstvo a Európsky parlament požiadali o vstup do tohto konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov SRB a Komisie. Rozhodnutiami zo 6. augusta 2018 a z 12. apríla 2019 Všeobecný súd týmto návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania vyhovel.

74 Dňa 16. februára 2018 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 jeho rokovacieho poriadku požiadal SRB, aby predložila posledné nedôverné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj nedôverné znenie ocenenia 2, ktoré boli zverejnené na jej internetovej stránke. SRB tieto dokumenty predložila v stanovenej lehote.

75 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 21. januára 2020 odvolateľka predložila nový odvolací dôvod podľa článku 84 rokovacieho poriadku. Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo, Parlament, Rada a Banco Santander predložili svoje pripomienky v stanovených lehotách.

76 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 2. októbra 2020 odvolateľka predložila nový návrh dôkazov podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku. Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo, Parlament, Rada a Banco Santander predložili svoje pripomienky v stanovenej lehote.

77 Dňa 16. marca 2021 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 jeho rokovacieho poriadku vyzval SRB, aby predložila určité dokumenty. Listami z 30. marca a 20. apríla 2021 SRB odpovedala, že požadované dokumenty sú sčasti dôverné a môže ich predložiť, ak Všeobecný súd v tomto zmysle nariadi vykonanie dokazovania.

78 Uznesením z 12. mája 2021 Všeobecný súd nariadil SRB jednak na základe článku 24 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a jednak na základe článku 91 písm. b), článku 92 ods. 3, ako aj článku 103 svojho rokovacieho poriadku, aby predložila úplné znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2, posúdenia, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ktoré vykonala ECB 6. júna 2017, ako aj úplné znenie a nedôverné znenie listu zo 6. júna 2017, ktorý Banco Popular zaslala ECB, vrátane jeho prílohy, a listu z 18. mája 2017, ktorý ECB zaslala banke Banco Popular.

79 Uznesením z 9. júna 2021 Všeobecný súd odstránil zo spisu dôverné znenia dokumentov, ktoré SRB predložila na základe uznesenia z 12. mája 2021, a sprístupnil odvolateľke, Španielskemu kráľovstvu, Parlamentu, Rade a banke Banco Santander list zo 6. júna 2017, ktorý Banco Popular zaslala ECB, s výnimkou jeho prílohy.

B. Napadnutý rozsudok

80 Na podporu svojej žaloby odvolateľka uviedla desať žalobných dôvodov.

81 Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení povinnosti odôvodnenia a práva na obhajobu, ktoré sú zakotvené v článkoch 15 a 296 ZFEÚ, ako aj v článkoch 42 a 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a článku 88 nariadenia o SRM. Tretí žalobný dôvod bol založený na nezákonnosti nariadenia o SRM v tom zmysle, že články 21 a 24 tohto nariadenia porušujú zásady týkajúce sa prenesenia právomoci. Štvrtý žalobný dôvod bol založený na námietke nezákonnosti nariadenia o SRM v tom zmysle, že články 15 a 22 tohto nariadenia porušujú vlastnícke právo zakotvené v článku 17 Charty, ako aj zásadu proporcionality stanovenú v článku 5 ods. 4 ZEÚ. Piaty žalobný dôvod bol založený na námietke nezákonnosti nariadenia o SRM v tom zmysle, že články 18 a 20 tohto nariadenia porušujú právo byť vypočutý zakotvené v článkoch 17 a 41 Charty. Šiesty žalobný dôvod bol založený na porušení vlastníckeho práva zakotveného v článku 17 Charty a na porušení článku 5 ods. 4 ZEÚ. Siedmy žalobný dôvod bol založený na porušení práva byť vypočutý zakotveného v článkoch 17 a 41 Charty. Ôsmy žalobný dôvod bol založený na porušení článku 18 nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ. Deviaty žalobný dôvod bol založený na porušení článkov 14 a 20 tohto nariadenia, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ. Desiaty žalobný dôvod bol založený na porušení článku 14 uvedeného nariadenia, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ.

82 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu.

83 V tomto rozsudku tiež zamietol návrhy odvolateľky na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania.

IV. Návrhy účastníkov odvolacieho konania

84 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– vyhovel jej návrhom podaným na Všeobecnom súde, ktorými sa domáha zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj rozhodnutia 2017/1246 a toho, aby boli články 15 a 22 nariadenia o SRM vyhlásené za neuplatniteľné v súlade s článkom 277 ZFEÚ, a

– uložil Komisii a SRB povinnosť nahradiť trovy konania na oboch stupňoch.

85 Komisia, SRB, Parlament, Rada, Španielske kráľovstvo, ako aj Banco Santander navrhujú, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

86 V prípade, že by Súdny dvor vyhovel odvolaniu a v súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie rozhodol, že sám rozhodne o žalobe o neplatnosť, Banco Santander ho v súlade s článkom 264 druhým odsekom ZFEÚ žiada, aby obmedzil pôsobnosť svojho rozsudku, ktorý sa má vydať, tak, že zachová účinky predaja banky Banco Popular banke Banco Santander. Rada Súdnemu dvoru v tomto prípade navrhuje, aby konštatoval, že nič nespochybňuje zákonnosť článkov 15, 18, 20, 21, 22 a 24 nariadenia o SRM.

V. O odvolaní

87 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza osem odvolacích dôvodov, ktoré sú založené na porušení:

– článku 18 nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ (prvý odvolací dôvod),

– článkov 14 a 20 nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ (druhý odvolací dôvod),

– povinnosť náležitej starostlivosti, článkov 17 a 47 Charty, ako aj článku 14 nariadenia o SRM (tretí odvolací dôvod),

– práva na obhajobu zakotveného v článku 47 Charty a článku 296 ZFEÚ (štvrtý odvolací dôvod),

– článku 296 ZFEÚ a práva na obhajobu zakotveného v článku 47 Charty, pokiaľ ide o dôvernosť sporného programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2 (piaty odvolací dôvod),

– článku 47 Charty a článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) tým, že Všeobecný súd zamietol žiadosť odvolateľky o poskytnutie dokumentov (šiesty odvolací dôvod),

– článkov 17 a 52 Charty tým, že Všeobecný súd zamietol jej žalobný dôvod založený na nezákonnosti článkov 15 a 22 nariadenia o SRM (siedmy odvolací dôvod), ako aj

– článkov 17 a 52 Charty a článku 5 ods. 4 ZEÚ (ôsmy odvolací dôvod).

A. Úvodné poznámky

88 Na úvod treba uviesť, že žalobou, ktorá je predmetom tohto odvolania, sa odvolateľka domáha zrušenia tak sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj rozhodnutia 2017/1246.

89 Hoci Súdny dvor už vo svojom rozsudku z 18. júna 2024, Komisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, body 102 a 103), rozhodol, že sporný program riešenia krízovej situácie nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, takže táto žaloba je v časti, v ktorej sa týka tohto programu, neprípustná, samotné rozhodnutie Komisie 2017/1246, ktorým Komisia schválila tento program, má znaky aktu, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

90 Súdny dvor však spresnil, že v rámci žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu Komisie, akým je rozhodnutie 2017/1246, sa dotknuté fyzické alebo právnické osoby môžu dovolávať protiprávnosti programu riešenia krízovej situácie, ktorý táto inštitúcia schválila, čím mu priznala záväzné právne účinky, čo im zaručuje dostatočnú súdnu ochranu. Okrem toho sa zastáva názor, že Komisia sa týmto schválením stotožnila so skutočnosťami a dôvodmi uvedenými v tomto programe, v dôsledku čoho sa za ne musí prípadne zodpovedať pred súdmi Únie (rozsudok z 18. júna 2024, Komisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96 a citovaná judikatúra).

91 Práve v tomto kontexte je potrebné preskúmať odvolacie dôvody, ktoré spochybňujú zákonnosť sporného programu riešenia krízovej situácie.

B. O prvom odvolacom dôvode a štvrtom až šiestom odvolacom dôvode, ktoré sú založené na porušení článku 296 ZFEÚ, článku 18 nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti SRB, článku 47 Charty, článku 6 EDĽP a zásady kontradiktórnosti

92 Vo svojom prvom a štvrtom až šiestom odvolacom dôvode, ktoré treba preskúmať v prvom rade, odvolateľka v podstate tvrdí, že prístup k úplnému zneniu najmä sporného programu riešenia krízovej situácie a ocenení 1 a 2 bol potrebný na účely výkonu jej práva na účinný prostriedok nápravy (piaty odvolací dôvod), že odôvodnenie sporného programu riešenia krízovej situácie bolo nedostatočné a rozporuplné z dôvodu informácií, ktoré boli začiernené v tomto programe, ako aj v oceneniach 1 a 2 (prvý a štvrtý odvolací dôvod), a že Všeobecný súd mal teda opatrením na zabezpečenie priebehu konania nariadiť predloženie týchto dokumentov v plnom rozsahu, ako aj ďalších dokumentov (šiesty odvolací dôvod).

1. O piatom odvolacom dôvode

93 Vo svojom piatom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení článku 296 ZFEÚ a článku 47 Charty, keď v bodoch 354 až 402 napadnutého rozsudku rozhodol, že dôverné informácie obsiahnuté v spornom programe riešenia krízovej situácie a v ocenení 2 neboli potrebné na uplatnenie jej práva na účinný prostriedok nápravy. Tento odvolací dôvod obsahuje štyri časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

94 V prvej časti piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 356 až 359 napadnutého rozsudku, mala podľa článku 296 ZFEÚ a článku 47 Charty právo na to, aby jej bolo poskytnuté úplné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie, aj keď nebola jeho adresátom.

95 V tejto súvislosti uvádza, že podľa článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM mala získať úplné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie s cieľom podať žalobu. Okrem toho pripomína, že právo poznať odôvodnenie aktu sa uplatňuje nielen na osoby, ktorým je dotknuté rozhodnutie určené, ale aj na tretie osoby, ktorých sa toto rozhodnutie týka. Za týchto podmienok, ak v prípade neuverejnenia alebo neoznámenia takéhoto rozhodnutia prináleží týmto osobám, aby požiadali o jeho úplné znenie, lehota na podanie žaloby môže plynúť až od okamihu, keď sa presne oboznámia s obsahom a odôvodnením predmetného aktu, aby mohli účinne uplatniť svoje právo podať žalobu. V priebehu roka 2017 pritom odvolateľka výslovne požiadala o prístup k úplnému zneniu sporného programu riešenia krízovej situácie.

96 V druhej časti piateho odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a článok 47 Charty, keď v bodoch 381 a 388 napadnutého rozsudku rozhodol, že uverejnenie redigovaného znenia sporného programu riešenia krízovej situácie bolo v súlade s článkom 88 nariadenia o SRM.

97 Pôvodne uverejnené znenie sporného programu riešenia krízovej situácie totiž údajne zabránilo odvolateľke, aby okrem iného poznala ciele riešenia krízovej situácie a získala prístup k oceneniu 1. Rovnako súčasné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie neumožňuje poznať všetky tieto ciele, ani pochopiť rozsah krízy likvidity banky Banco Popular, ani dôvody, prečo nebolo možné poskytnúť núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, ako ani dôvody, prečo bola na účely odpisu zvolená hodnota mínus 8,2 miliardy eur.

98 Podľa odvolateľky je dôvodnosť tejto kritiky potvrdená okolnosťou, že Všeobecný súd 16. februára 2018 nariadil SRB predložiť úplnejšie znenie týchto dokumentov, a tým, že podľa nej sa napadnutý rozsudok zakladá hlavne na informáciách, ktoré boli sprístupnené v roku 2018. Navyše na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 389 až 393 napadnutého rozsudku, rozhodnutia odvolacieho výboru SRB z 28. novembra 2017 a 19. júna 2018, ktoré následne umožnili prístup k uvedeným dokumentom, neboli v žiadnom prípade založené na čase, ktorý uplynul od prijatia sporného programu riešenia krízovej situácie.

99 V tretej časti svojho piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a článok 47 Charty, keď na jednej strane v bodoch 394 a 395 napadnutého rozsudku rozhodol, že právo na obhajobu nebolo porušené, keďže odvolateľka mohla podať žalobu a predložiť pripomienky k novým zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie. Podľa odvolateľky však samotná skutočnosť, že mohla podať žalobu, neznamená, že právo na obhajobu mohlo byť účinne uplatnené. Na tento účel sa domnieva, že osoby, na ktoré sa rozhodnutie vzťahuje, musia mať právo požiadať o jeho úplné znenie s cieľom podať žalobu o neplatnosť. Ak totiž nie sú k dispozícii všetky informácie, nie je možné v plnom rozsahu sformulovať a vypracovať primerané prostriedky nápravy. Okrem toho je veľmi ťažké sformulovať nové žalobné dôvody po podaní žaloby pred Všeobecným súdom, čo potvrdzuje skutočnosť, že v prejednávanej veci dva nové žalobné dôvody predložené v jej replike na prvom stupni Všeobecný súd v bodoch 701 až 704 a 710 až 713 napadnutého rozsudku nezohľadnil, resp. ich vyhlásil za neprípustné.

100 Na druhej strane Všeobecný súd v bodoch 396 a 397 tohto rozsudku nesprávne rozhodol, že nedostatok odôvodnenia možno napraviť *a posteriori*, keďže dôverné informácie boli od začiatku uvedené v spornom programe riešenia krízovej situácie, v ocenení 1 a v ocenení 2, hoci neboli oznámené odvolateľke.

101 Vo štvrtej časti piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a článok 47 Charty tým, že v uznesení z 9. júna 2021 uvedenom v bode 723 napadnutého rozsudku rozhodol, že úplné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a posúdenia situácie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular je na rozhodnutie o žalobe irelevantné. V tejto súvislosti tvrdí, že konkrétnym cieľom žiadosti o prístup k týmto dokumentom je schopnosť uviesť nové tvrdenia, či dokonca nové dôvody.

102 Navyše úplné znenia uvedených dokumentov sú do veľkej miery známe nielen SRB a Komisii, ale aj Všeobecnému súdu, a preto majú nevyhnutne určitý vplyv na ich vnímanie predložených tvrdení. V bode 278 napadnutého rozsudku sa tak Všeobecný súd opieral o prílohu k listu, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, hoci tento dokument nebol odvolateľke poskytnutý. Za týchto okolností je neposkytnutie uvedených dokumentov v rozpore so zásadou kontradiktórnosti.

103 Komisia a Banco Santander namietajú neprípustnosť piateho odvolacieho dôvodu, pretože odvolateľka sa obmedzuje na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré uviedla na Všeobecnom súde. SRB tvrdí, že tretia časť tohto odvolacieho dôvodu je neprípustná v rozsahu, v akom argumentácia uvádzaná na podporu tejto časti, konkrétne potreba mať všetky informácie na účely podania žaloby, sa prvýkrát uvádza vo fáze odvolania.

104 Pokiaľ ide o vec samu, Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander tvrdia, že piaty odvolací dôvod je nedôvodný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

105 Pokiaľ ide v prvom rade o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou a bankou Banco Santander, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj článku 168 ods. 1 písm. d) a článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh konkrétne podporujú, inak sú odvolanie alebo dotknutý odvolací dôvod neprípustné. Tieto požiadavky odôvodnenia vyplývajúce z týchto ustanovení nespĺňa odvolanie, ktoré sa bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych vád, ktoré sa nachádzajú v napadnutom rozsudku, obmedzuje na opakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov a tvrdení už uvedených pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností, ktoré tento súd výslovne zamietol. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje len návrh na opätovné preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (rozsudok z 11. januára 2024, Planistat Europe a Charlot/Komisia, C-363/22 P, EU:C:2024:20, body 40 a 41, ako aj citovaná judikatúra).

106 Pokiaľ však odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatnenie práva Únie vykonané Všeobecným súdom, môžu sa právne otázky skúmané na prvom stupni nanovo prejednať v rámci odvolania. Keby totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, odvolacie konanie by čiastočne stratilo svoj zmysel (rozsudky z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 51, ako aj z 9. júla 2020, Haswani/Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, bod 50 a citovaná judikatúra).

107 V prejednávanej veci však piaty odvolací dôvod v podstate smeruje k spochybneniu rozhodnutia Všeobecného súdu týkajúceho sa viacerých právnych otázok, ktoré mu boli predložené v prvostupňovom konaní, najmä pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia, ktorá prináleží inštitúciám podľa článku 296 ZFEÚ, a právo na účinnú súdnu ochranu zaručené v článku 47 Charty. Navyše vzhľadom na to, že v tomto odvolacom dôvode sú presne uvedené kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, na ktorých je založený, nemožno ho vyhlásiť za neprípustný v celom rozsahu.

108 Ďalej v rozsahu, v akom odvolateľka v druhej časti piateho odvolacieho dôvodu kritizuje body 389 až 393 napadnutého rozsudku z dôvodu, že odvolací výbor SRB pri posúdení dôvernosti určitých údajov v rozhodnutiach z 28. novembra 2017 a 19. júna 2018 v odpovedi na žiadosti odvolateľky o prístup k dokumentom zohľadnil čas, ktorý uplynul od prijatia sporného programu riešenia krízovej situácie, netvrdí a *a fortiori* ani nepredkladá dôkaz o tom, že by Všeobecný súd skreslil dôkazy, keď v bode 392 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že keďže tieto rozhodnutia boli prijaté viac ako šesť mesiacov, resp. jeden rok po prijatí sporného programu riešenia krízovej situácie, uplynutý čas mohol mať vplyv na posúdenie tohto odvolacieho výboru, pokiaľ ide o otázku splnenia podmienok, od ktorých závisí dôvernosť predmetných informácií.

109 Podľa ustálenej judikatúry pritom z článku 256 ods. 1 ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky a že len Všeobecný súd má preto právomoc zistiť a posúdiť relevantné skutočnosti, ako aj dôkazy. Posúdenie skutkových okolností a dôkazov tak s výnimkou prípadu ich skreslenia nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania (rozsudok z 25. januára 2022, Komisia/European Food a i., C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 71, ako aj citovaná judikatúra).

110 Druhá časť piateho odvolacieho dôvodu je teda neprípustná v rozsahu, v akom sa ňou napádajú body 389 až 393 napadnutého rozsudku.

111 Pokiaľ ide napokon o tretiu časť tohto odvolacieho dôvodu, SRB nesprávne namieta jej neprípustnosť z dôvodu, že odvolateľka až vo svojom odvolaní po prvýkrát uviedla tvrdenie založené na potrebe mať všetky informácie na účely výkonu svojho práva podať žalobu. Z jej žaloby na prvom stupni totiž vyplýva, že po tom, čo SRB odmietla poskytnúť tieto informácie, odvolateľka navrhla, aby Všeobecný súd nariadil predložiť okrem iného úplné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj ocenenia 1, aby bolo možné overiť najmä to, či boli v prejednávanej veci dodržané podmienky, ktorými články 18 a 20 nariadenia o SRM podmieňujú prijatie rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie.

2) O veci samej

112 V štyroch častiach svojho piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka v podstate tvrdí, že podľa článku 296 ZFEÚ a článku 47 Charty jej malo byť priznané právo na prístup k úplným zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie a prípravných ocenení, vrátane dôverných

informácií obsiahnutých v týchto dokumentoch. Bez toho, aby spochybnila dostatočnosť odôvodnenia sporného programu riešenia krízovej situácie ako takého, kritizuje skutočnosť, že niektoré dôvody a informácie obsiahnuté v pôvodnom znení tohto programu boli pôvodne začiernené vo verzii uverejnenej na internete a boli čiastočne zverejnené až po podaní žaloby.

113 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá súvisí so zákonnosťou sporného aktu z meritórneho hľadiska (rozsudok z 18. januára 2024, Jenkinson/Rada a i., C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 130, ako aj citovaná judikatúra).

114 Podľa ustálenej judikatúry platí, že hoci z odôvodnenia vyžadovaného článkom 296 ZFEÚ musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutej osobe pochopiť odôvodnenie prijatého opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho, takéto odôvodnenie musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol akt prijatý. V tejto súvislosti sa nevyžaduje, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdená nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť a konkrétne na záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87, ako aj z 29. septembra 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, bod 193 a citovanú judikatúru).

115 Okrem toho Súdny dvor už rozhodol, že stupeň presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorých musí byť prijaté. Pri vypracovaní aktu tak inštitúcie Únie nie sú povinné zaujať stanovisko k zjavne druhoradým skutočnostiam alebo predvídať možné námietky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovanú judikatúru, ako aj zo 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48).

116 Pokiaľ ide o článok 47 Charty, účinnosť súdneho preskúmania zaručená týmto článkom si podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyžaduje, aby dotknutá osoba mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej, buď prostredníctvom prečítania samotného rozhodnutia, alebo prostredníctvom oznámenia dôvodov na základe jej žiadosti, a to bez toho, aby bola dotknutá právomoc príslušného súdu vyžadovať od dotknutého orgánu, aby tieto dôvody oznámil s cieľom umožniť dotknutej osobe brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci sa rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, a aby tento súd mal možnosť v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého rozhodnutia (rozsudky zo 4. júna 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatúra, ako aj z 24. novembra 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43).

117 Pokiaľ ide konkrétne o oznamovanie dôvodov iným osobám, ako je adresát aktu, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že inštitúcie, orgány a agentúry Únie sú pri uplatnení zásady ochrany obchodného tajomstva, ktorá predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie a ktorá je konkretizovaná najmä v článku 339 ZFEÚ, v zásade povinné nesprístupniť konkurentom súkromného subjektu dôverné informácie, ktoré im súkromný subjekt poskytol (rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Landesbank Baden Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 109, ako aj citovaná judikatúra).

118 S cieľom zabezpečiť dodržiavanie týchto povinností Súdny dvor vo viacerých oblastiach práva Únie konštatoval, že odôvodnenie aktu spôsobujúceho osobe podliehajúcej súdnej právomoci ujmu, ktoré spočíva na relatívnom posúdení postavenia súkromných subjektov, môže byť do určitej miery obmedzené s cieľom chrániť informácie týkajúce sa týchto subjektov, na ktoré sa vzťahuje obchodné tajomstvo. Povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo však nemôže zbaviť povinnosť odôvodnenia jej podstaty. Ak teda takýto akt môže byť vzhľadom na povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo dostatočne odôvodnený bez toho, aby obsahoval najmä všetky číselné údaje, na ktorých sa úvahy zakladajú, z odôvodnenia musia napriek tomu jasným a jednoznačným spôsobom vyplývať tieto úvahy, ako aj použitá metodika (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111; z 21. decembra 2016, Club Hotel Loutraki a i./Komisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 48, ako aj z 15. júla 2021, Komisia/Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 110, 111 a 120).

119 V rámci režimu zavedeného nariadením o SRM je však dodržiavanie požiadaviek služobného tajomstva stanovených v článku 339 ZFEÚ spresnené najmä v článku 88 ods. 1 druhom pododseku tohto nariadenia, ktorý zakazuje SRB sprístupniť informácie, na ktoré sa vzťahujú tieto požiadavky, inému verejnému alebo súkromnému subjektu, okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné v rámci súdnych konaní. Okrem toho článok 90 ods. 4 uvedeného nariadenia stanovuje, že osoby, ktoré podliehajú rozhodovaniu SRB, majú nárok na prístup k spisu SRB s výhradou oprávneného záujmu iných osôb na ochrane ich obchodného tajomstva, a výslovne spresňuje, že právo na prístup k spisu sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné prípravné dokumenty SRB.

120 Pokiaľ ide o prvú až tretiu časť tohto odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd v bode 357 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že keďže odvolateľka nebola adresátom sporného programu riešenia krízovej situácie určeného FROB, nemala byť v žiadnom prípade oboznámená s úplným znením tohto programu.

121 Okrem toho v bode 381 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že odvolateľka vo svojej žalobe na prvom stupni neuviedla konkrétne tvrdenie spôsobilé preukázať, že vyhlásenie o dôvernosti informácií začiernených v spornom programe riešenia krízovej situácie bolo v rozpore so zásadou transparentnosti. Za týchto podmienok sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 388 tohto rozsudku konštatoval, že judikatúra pripomenutá v bodoch 117 a 118 tohto rozsudku sa analogicky uplatňuje na dôverné informácie v držbe SRB v zmysle článku 88 ods. 1 druhého pododseku nariadenia o SRM. V súlade s touto judikatúrou však tretia osoba, ktorej sa takýto program týka, nemá vždy právo byť oboznámená s jeho úplným znením.

122 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka v rámci prvej časti piateho odvolacieho dôvodu, okolnosť, že zákaz sprístupniť informácie, na ktoré sa vzťahujú požiadavky služobného tajomstva, sa uplatňuje podľa článku 88 ods. 1 druhého pododseku nariadenia o SRM, „okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné na účely súdnych konaní“, tomuto výkladu nebráni.

123 Táto výhrada, ktorá vyvažuje požiadavky vyplývajúce jednak z článku 339 ZFEÚ a jednak z článku 296 ZFEÚ, ako aj článku 47 Charty, sa totiž má vykladať s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 117 a 118 tohto rozsudku. Treba sa teda domnievať, že článok 88 ods. 1 druhý pododsek nariadenia o SRM od SRB vyžaduje, aby z odôvodnenia sporného programu riešenia krízovej situácie jasne a jednoznačne vyplývali úvahy sledované týmto orgánom, ako aj

použitá metodika, ale bez toho, aby sa v zmysle tejto povinnosti od nej vyžadovalo sprístupnenie informácií, na ktoré sa vzťahuje obchodné tajomstvo, a najmä všetkých číselných údajov, čo potvrdzuje odôvodnenie 116 tohto nariadenia.

124 Z tohto odôvodnenia totiž vyplýva, že „informácie o obsahu a podrobnostiach plánov riešenia krízovej situácie a výsledku akéhokoľvek vyhodnotenia týchto plánov môžu mať ďalekosiahle účinky, najmä pokiaľ ide o dotknuté podniky“, a preto „je nutné zabezpečiť vhodné mechanizmy na zachovanie dôvernosti takých informácií“.

125 Okrem toho dôvernosť vyžadovaná článkom 88 ods. 1 druhým pododsekom nariadenia o SRM so zreteľom na odôvodnenie 116 tohto nariadenia má za cieľ nielen chrániť konkrétne záujmy priamo dotknutých podnikov, ale aj zabezpečiť, aby SRB mohla skutočne plniť úlohy, ktoré jej boli uvedeným nariadením zverené. Na tento účel článok 34 ods. 1 a 2 nariadenia o SRM udeľuje SRB najmä právomoc požadovať od úverových inštitúcií všetky informácie potrebné na plnenie jej úloh bez toho, aby požiadavky súvisiace so zachovávaním služobného tajomstva zbavovali tieto inštitúcie povinnosti tieto informácie poskytnúť. Ak neexistuje dôvera, že poskytnuté dôverné informácie zostanú v zásade dôverné, mohlo by dôjsť k ohrozeniu plynulého prenosu informácií potrebných na plnenie uvedených úloh (pozri analogicky, pokiaľ ide o smernicu 2004/39/ES o trhoch s finančnými nástrojmi, rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 31 až 33).

126 V rámci druhej časti piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 381 a 388 napadnutého rozsudku rozhodol, že uverejnenie redigovaného znenia sporného programu riešenia krízovej situácie spĺňa požiadavky vyplývajúce z článku 88 ods. 1 druhého pododseku tohto nariadenia. Táto argumentácia však vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu týchto bodov, ktoré sa týkajú dôvernosti tohto programu, bez toho, aby sa zaoberala dostatočnosťou odôvodnenia prístupného v nedôvernom znení tohto programu. Argumentácia odvolateľky je tiež v rozpore s úvahou uvedenou v bode 400 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd v podstate uviedol, že sa zaoberal tvrdeniami založenými na údajnej nedostatočnosti odôvodnenia prístupného v nedôvernom znení sporného programu riešenia krízovej situácie nie v bodoch 354 až 399 napadnutého rozsudku, ale v inej časti tohto rozsudku, konkrétne v jeho bodoch 330 až 353.

127 Pokiaľ ide v tejto súvislosti o body 394 a 395 napadnutého rozsudku, hoci v nich Všeobecný súd uviedol, že následné uverejnenie nedôverného znenia programu, ako aj menej redigovaných znení tohto programu a ocenení 1 a 2 umožnilo odvolateľke podať žalobu a predložiť tvrdenia na základe týchto znení, mal v úmysle reagovať na argumentáciu odvolateľky založenú na údajnej nemožnosti brániť svoje práva pri absencii prístupu k úplným zneniam týchto dokumentov. Naopak, Všeobecný súd v týchto bodoch vôbec nerozhodol, že samotná skutočnosť, že podala žalobu, stačí na preukázanie toho, že jej právo na účinný prostriedok nápravy bolo dodržané.

128 Ako bolo uvedené v bode 126 tohto rozsudku, keďže preskúmanie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 354 až 399 napadnutého rozsudku sa netýkalo údajnej nedostatočnosti zverejneného odôvodnenia sporného programu riešenia krízovej situácie, argumentácia odvolateľky odvolávajúca sa na takúto nedostatočnosť, ktorá je zhrnutá v bodoch 97 a 98 tohto rozsudku, je neúčinná.

129 Napokon kritika vznesená voči bodom 396 a 397 napadnutého rozsudku vychádza tiež zo zjavne nesprávneho výkladu týchto bodov. Všeobecný súd totiž bez toho, aby pripustil, že vadu aktu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia možno následne napraviť, konštatoval, že SRB vôbec

nedoplnila odôvodnenie sporného programu riešenia krízovej situácie a ocenení 1 a 2 o informácie, ktoré neboli od začiatku obsiahnuté v týchto dokumentoch. Naopak podľa konštatovaní Všeobecného súdu, ktoré odvolateľka nespochybnila, SRB postupne na svojej internetovej stránke uverejnila informácie, ktoré už boli pôvodne obsiahnuté v uvedených dokumentoch, hoci sa považovali za dôverné.

130 Prvá až tretia časť piateho odvolacieho dôvodu sú teda v rozsahu, v akom sú prípustné, nedôvodné.

131 Vo štvrtej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že tým, že navrhla, aby Všeobecný súd nariadil predloženie úplného znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, sa snažila uviesť nové tvrdenia, či dokonca nové žalobné dôvody. Za týchto podmienok sa domnieva, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a článok 47 Charty, keď v uznesení z 9. júna 2021 uvedenom v bode 723 napadnutého rozsudku rozhodol, že úplné znenie týchto dokumentov je na rozhodnutie o žalobe na prvom stupni irelevantné.

132 V tejto súvislosti treba uviesť, že vzhľadom na to, že ochrana dôverných informácií môže podľa článku 88 ods. 1 druhého pododseku nariadenia o SRM, vykladaného s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 117 a 118 tohto rozsudku, odôvodniť začiernenie niektorých číselných údajov v odôvodnení sporného programu riešenia krízovej situácie, táto ochrana odôvodňuje aj to, že odvolateľka nemôže tieto údaje spochybniť. Skutočnosť, že v takejto situácii nemožno spochybniť určité číselné údaje ako také, je totiž priamym dôsledkom nevyhnutného zosúladenia požiadaviek vyplývajúcich jednak z článku 339 ZFEÚ a jednak z článku 296 ZFEÚ, ako aj článku 47 Charty, čo podľa tejto judikatúry odôvodňuje nezverejnenie informácií, na ktoré sa vzťahuje obchodné tajomstvo.

133 Treba spresniť, že v prípade týchto číselných údajov však nie je úplne vylúčená možnosť podať žalobu, keďže podľa tej istej judikatúry z odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu osobe podliehajúcej súdnej právomoci a obsahujúceho takéto číselné údaje musia jasne a jednoznačne vyplývať použité úvahy a metodika. Medzera v tomto ohľade otvára dotknutej osobe podliehajúcej súdnej právomoci právo podať žalobu súdu Únie.

134 Za týchto podmienok sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v uznesení z 9. júna 2021 uvedenom v bode 723 napadnutého rozsudku rozhodol, že úplné znenie týchto dokumentov je pre rozhodnutie o žalobe na prvom stupni irelevantné.

135 Okrem toho, hoci odvolateľka tvrdí, že nesprístupnené informácie ovplyvnili rozhodnutie Všeobecného súdu, stačí uviesť, že nijako svoju argumentáciu nepodložila a v rozsahu, v akom sa týka bodu 278 napadnutého rozsudku, sa opiera o zjavne nesprávny výklad tohto rozsudku. Zo samotného znenia tohto bodu totiž vyplýva, že Všeobecný súd v žiadnom prípade nevychádzal z prílohy listu, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, ale len prevzal informácie týkajúce sa tejto prílohy, ktoré boli v tomto liste obsiahnuté. Odvolateľka pritom nespochybňuje skutočnosť, že jej bol tento list oznámený.

136 Piaty odvolací dôvod sa teda musí zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

2. O prvom odvolacom dôvode

137 Vo svojom prvom odvolacom dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 275 až 327 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že SRB dodržala svoju povinnosť náležitej starostlivosti, ako aj článok 296 ZFEÚ, pokiaľ ide o posúdenie podmienok riešenia krízovej situácie stanovených v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a) a b) nariadenia o SRM. Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

138 V rámci prvej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 292 až 302 napadnutého rozsudku, SRB porušila článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. a) a b) nariadenia o SRM, svoju povinnosť náležitej starostlivosti, ako aj povinnosť odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ tým, že dôkladne a nestranne nezhromaždila všetky skutočnosti týkajúce sa krízy likvidity banky Banco Popular a podrobne neuviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že táto kríza nebola dočasná.

139 Podľa odvolateľky nedodržanie požiadavky na krytie likvidity nie je dôvodom na riešenie krízovej situácie, ale má za následok, že ECB mala banke Banco Popular poskytnúť lehotu na obnovenie svojej situácie a v prípade potreby jej mohla uložiť sankcie, čo neurobila. Domnieva sa, že SRB vychádzala z jediného kritéria, ktoré sa týkalo možnosti poskytnúť 7. júna 2017 núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, čo podľa odvolateľky preukazuje, že kríza bola dočasná. Podľa usmernení EBA zo 6. augusta 2015 týkajúcich sa výkladu rôznych situácií, v ktorých sa inštitúcia považuje za inštitúciu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá podľa článku 32 ods. 6 smernice 2014/59 (EBA/GL/2015/07), uvedených v bode 294 napadnutého rozsudku však kríza likvidity môže viesť k zlyhávaniu alebo pravdepodobnému zlyhaniu len vtedy, ak táto kríza nie je dočasná. S odkazom na situáciu inej banky odvolateľka tvrdí, že kríza likvidity musí trvať viac ako päť mesiacov, aby ju nebolo možné považovať za dočasnú.

140 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení povinnosti náležitej starostlivosti SRB a článku 296 ZFEÚ, keďže Všeobecný súd v bode 303 tohto rozsudku uviedol, že okolnosti a dôvody, ktoré viedli ECB k záveru o zlyhávaní banky Banco Popular, neboli relevantné. Vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má SRB v rámci článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. b) a článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM, je tento orgán povinný dôkladne a nestranne preskúmať všetky relevantné informácie a odôvodniť svoje rozhodnutie s prihliadnutím na tieto informácie. SRB sa tak nemôže uspokojiť s odkazom na posúdenie ECB týkajúce sa situácie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular.

141 Všeobecný súd mal konkrétne na rozdiel od toho, ako rozhodol v bode 315 napadnutého rozsudku, preskúmať dôvody, pre ktoré núdzová pomoc na zvýšenie likvidity nemohla byť poskytnutá banke Banco Popular a či nemohla získať dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity. Na tento účel mala SRB zhromaždiť sumu núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, ktorá bola schválená, sumu, ktorá bola použitá, sumu, ktorá bola k dispozícii, a dodatočnú sumu núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, o ktorú bolo možné požiadať. V tejto súvislosti konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého poskytnutie núdzovej likvidity nepatrí do právomocí SRB, potvrdzuje, že tento orgán nedodržal svoju povinnosť náležitej starostlivosti.

142 Komisia tvrdí, že prvý odvolací dôvod je neprípustný v rozsahu, v akom sa odvolateľka obmedzuje na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré uviedla vo svojej žalobe na prvom stupni, bez toho, aby vysvetlila, v čom sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Podľa SRB odvolateľka až vo fáze odvolania po prvýkrát uvádza, že nedodržanie ukazovateľa krytia likvidity nie je dôvodom riešenia krízovej situácie, že ECB nesankcionovala banku Banco Popular za nedodržanie požiadavky na krytie likvidity a že žiadosť o dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity preukazuje dočasnú povahu krízy likvidity.

143 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že prvý odvolací dôvod je nedôvodný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

144 Vo svojom prvom odvolacom dôvode sa odvolateľka v podstate snaží spochybniť dôvodnosť rozhodnutia Všeobecného súdu zamietnuť jej ôsmy žalobný dôvod založený na tom, že SRB porušila článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. a) a b) nariadenia o SRM, svoju povinnosť náležitej starostlivosti a povinnosť odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ. Keďže tento odvolací dôvod obsahuje presné údaje o kritizovaných bodoch napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré sa opiera, nemôže byť v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 106 tohto rozsudku vyhlásený za neprípustný v celom rozsahu.

145 Pokiaľ ide konkrétne o tvrdenia uvedené v prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na tom, že ECB neuložila banke Banco Popular sankciu za nedodržanie požiadavky na krytie likvidity, ako aj žiadosti o dodatočnú núdzovú pomoc na krytie likvidity, tieto tvrdenia spochybňujú konkrétne dôvody napadnutého rozsudku. Za týchto podmienok SRB nesprávne tvrdí, že ide o nové tvrdenia, ktoré sú v rámci odvolania neprípustné.

146 Odvolateľ má tak právo podať odvolanie, v rámci ktorého uvedie odvolacie dôvody vyplývajúce zo samotného napadnutého rozsudku, ktoré majú z právneho hľadiska spochybniť jeho dôvodnosť (rozsudok z 25. januára 2022, Komisia/European Food a i., C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 77, ako aj citovaná judikatúra).

2) O veci samej

147 Na úvod treba uviesť, že hoci odvolateľka vo svojom prvom odvolacom dôvode tvrdí, že došlo k porušeniu článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a b) nariadenia o SRM, povinnosti náležitej starostlivosti a povinnosti odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ, nekritizuje výklad Všeobecného súdu týkajúci sa článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a b) nariadenia o SRM, ale v podstate sa obmedzuje na spochybnenie dôvodnosti rozhodnutia, podľa ktorého SRB dodržala svoju povinnosť náležitej starostlivosti a svoju povinnosť odôvodnenia, keď konštatovala, že podmienky riešenia krízovej situácie stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a) a b) nariadenia o SRM boli v prejednávanej veci overené.

i) O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

148 Odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 292 až 302 napadnutého rozsudku, SRB porušila svoju povinnosť náležitej starostlivosti a svoju povinnosť odôvodnenia tým, že nezhromaždila všetky skutočnosti týkajúce sa krízy likvidity banky Banco Popular a nespresnila, z akého dôvodu treba túto krízu považovať za dočasnú.

149 Treba však konštatovať, že táto argumentácia vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a sporného programu riešenia krízovej situácie.

150 V prvom rade z bodov 276 až 302 napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa konštatovaní Všeobecného súdu SRB vychádzala z viacerých skutočností, na základe ktorých dospela k záveru, že z dôvodu problémov s likviditou už Banco Popular nebude v blízkej budúcnosti schopná splácať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti, a preto sa nachádzala v situácii pravdepodobného zlyhania v zmysle článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM.

151 Pokiaľ teda ide o vývoj situácie likvidity banky Banco Popular, Všeobecný súd najprv v bode 290 napadnutého rozsudku uviedol, že SRB v odôvodnení 23 sporného programu riešenia krízovej situácie s odkazom na posúdenie vykonané ECB konštatovala, že stav likvidity banky Banco Popular sa od októbra 2016 výrazne zhoršil z dôvodu výberu vkladov na úrovni všetkých klientskych segmentov. Všeobecný súd dodal, že v tom istom odôvodnení SRB z tohto vývoja vyvodila, že Banco Popular nemala dostatočné možnosti na obnovu svojho stavu likvidity, čím by sa zabezpečila jej schopnosť uhrádzať svoje splatné záväzky. Ďalej v bode 291 tohto rozsudku Všeobecný súd zohľadnil skutočnosť, že v odôvodnení 24 sporného programu riešenia krízovej situácie SRB vymenovala jednotlivé verejné udalosti, ktoré od februára 2017 viedli k rýchlemu zhoršeniu stavu likvidity banky Banco Popular a k zvýšeniu výberov vkladov. Napokon v bode 292 uvedeného rozsudku dodal, že SRB navyše uviedla, že od 12. mája 2017 táto banka nedodržala požiadavku krytia likvidity a k dátumu prijatia tohto programu stále nebola schopná túto požiadavku dodržať.

152 Za týchto podmienok odvolateľka nesprávne tvrdí, že skutočnosť, že 7. júna 2017 nebolo možné poskytnúť núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, bola jediným kritériom, ktoré bolo zohľadnené. Naopak, keďže toto odmietnutie je uvedené v odôvodnení 26 tohto programu, SRB ho zohľadnila popri skutočnostiach uvedených v bode 151 tohto rozsudku, ktoré sú vymenované v odôvodneniach 23 a 24 uvedeného programu, len komplementárne.

153 Z týchto konštatovaní ďalej vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, SRB a Všeobecný súd sa vôbec nedomnievali, že nedodržanie požiadavky na krytie likvidity predstavuje ako také dôvod riešenia krízovej situácie. Toto nedodržanie bolo totiž zohľadnené spolu s ďalšími okolnosťami pri vyvodení záveru, že Banco Popular sa z dôvodu problémov s likviditou nachádzala v situácii pravdepodobného zlyhania v zmysle článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM, čo potvrdzujú úvahy uvedené v bodoch 294 až 299 napadnutého rozsudku.

154 V týchto posledných uvedených bodoch Všeobecný súd s prihliadnutím na rôzne skutočnosti uvedené v bode 151 tohto rozsudku spresnil, že SRB dodržala, ako stanovuje článok 5 ods. 2 nariadenia o SRM, usmernenia EBA zo 6. augusta 2015 týkajúce sa výkladu rôznych situácií,

v ktorých sa inštitúcia považuje za inštitúciu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá podľa článku 32 ods. 6 smernice 2014/59. Podľa týchto usmernení je však schopnosť dodržiavať minimálne požiadavky na likviditu jedným z prvkov, ktoré treba na tento účel zohľadniť.

155 Napokon vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené v bode 151 tohto rozsudku odvolateľka nesprávne vytýka SRB, že nespresnila, prečo by sa táto kríza likvidity nemala považovať za dočasnú. Ako totiž Všeobecný súd správne konštatoval v bode 302 napadnutého rozsudku, z týchto skutočností vyplýva, že problémy banky Banco Popular s likviditou nebolo možné považovať len za dočasné. Všeobecný súd v ňom správne konštatoval, že tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, ktorá bola navyše zohľadnená v odôvodnení 36 sporného programu riešenia krízovej situácie, že táto banka sama listom zo 6. júna 2017 informovala ECB, že zlyháva z dôvodu problémov s likviditou.

156 Treba preto konštatovať, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

ii) O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

157 Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 303 a 315 napadnutého rozsudku porušil povinnosť SRB vyplývajúcu z článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM, z jej povinnosti náležitej starostlivosti a z článku 296 ZFEÚ, dôkladne a nestranne preskúmať všetky relevantné informácie a odôvodniť svoje rozhodnutie s prihliadnutím na tieto informácie.

158 Pokiaľ ide o bod 303 napadnutého rozsudku, hoci odvolateľka správne poznamenáva, že Všeobecný súd v ňom konštatoval, že okolnosti a dôvody, ktoré viedli ECB k záveru o zlyhávaní banky Banco Popular, neboli relevantné, treba zdôrazniť, že v tomto odôvodnení Všeobecný súd reagoval na argumentáciu odvolateľky, že problémy banky Banco Popular s likviditou nebolo možné pripísať tejto banke, ale boli dôsledkom iných udalostí.

159 Práve v odpovedi na toto tvrdenie Všeobecný súd v podstate rozhodol, že dôvody zlyhania banky Banco Popular boli irelevantné na posúdenie zákonnosti sporného programu riešenia krízovej situácie z hľadiska článku 18 nariadenia o SRM. Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, že Všeobecný súd sa v uvedenom bode domnieval, že SRB sa môže uspokojiť s odkazom na posúdenie ECB týkajúce sa situácie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular bez toho, aby sa snažila získať v tejto súvislosti informácie. Platí to o to viac, že ako vyplýva z analýzy prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd najmä v bodoch 291 a 302 napadnutého rozsudku konštatoval, že posúdenie SRB sa zakladalo nielen na tomto posúdení ECB, ale aj na všeobecne známych udalostiach, ako aj na liste banky Banco Popular zo 6. júna 2017, v ktorom informovala ECB, že z dôvodu problémov s likviditou zlyháva.

160 Pokiaľ ide o bod 315 napadnutého rozsudku, je pravda, že Všeobecný súd v ňom dospel k záveru, že odvolateľka nemôže vytýkať SRB, že v spornom programe riešenia krízovej situácie nepreskúmala, či Banco Popular mohla získať dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

161 Na to, aby však Všeobecný súd dospel k tomuto záveru, v bodoch 311 a 313 tohto rozsudku po prvé konštatoval, že z článku 3 ods. 2 písm. d) sporného programu riešenia krízovej situácie vyplýva, že núdzová pomoc na zvýšenie likvidity nebola dostatočná vzhľadom na rýchlosť zhoršenia stavu likvidity banky Banco Popular, po druhé, že dodatočná núdzová pomoc na zvýšenie likvidity už neprichádzala do úvahy po zistení zlyhávania tejto banky v deň nasledujúci

po prvej núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, a po tretie, že SRB nezohráva žiadnu úlohu pri poskytovaní núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, ktorá patrí do právomoci národných centrálnych bánk.

162 Za týchto podmienok sa Všeobecný súd mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, domnievať, že SRB z právneho hľadiska dostatočne preskúmala, či bolo možné, aby Banco Popular mala dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

163 V žiadnom prípade SRB nemožno vytýkať, že opomenula hľadať dôvody, prečo Banco Popular nedostala dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity. Článok 18 ods. 1 prvý pododsek nariadenia o SRM totiž podmieňuje prijatie programu riešenia krízovej situácie podmienke, že po prvé dotknutý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, po druhé, že s prihliadnutím na požadované lehoty a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte a po tretie, že opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme. Naproti tomu toto ustanovenie sa vôbec nezmieňuje o príčinách zlyhávania ani o neexistencii alternatívneho opatrenia.

164 Zohľadnenie týchto príčin by navyše nebolo v súlade s cieľmi nariadenia o SRM, ktorého cieľom je, ako vyplýva najmä z jeho odôvodnenia 58, zachovanie finančnej stability, zabezpečenie kontinuity základných finančných služieb a ochrana vkladateľov. Predovšetkým okolnosti, ktoré spôsobili zlyhanie dotknutej banky, nemôžu zabrániť tomu, aby SRB prijala opatrenie na riešenie krízovej situácie, aj keď sú splnené všetky podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia v tom zmysle, že táto dotknutá banka zlyháva, neexistuje alternatívne riešenie a najmä opatrenie na riešenie krízovej situácie vo vzťahu k nej je v súlade s verejným záujmom.

165 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy druhá časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná. V dôsledku toho treba tento odvolací dôvod ako celok zamietnuť ako nedôvodný.

3. O štvrtom odvolacom dôvode

166 Štvrtý odvolací dôvod je založený na porušení článku 47 Charty, článku 296 ZFEÚ a pravidiel týkajúcich sa dôkazného bremena. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 330 až 353 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že odôvodnenie sporného programu riešenia krízovej situácie nebolo ani rozporné, ani nedostatočné. Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

167 V prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 341 až 344 napadnutého rozsudku, odôvodnenie sporného programu riešenia krízovej situácie poznačené rozporom, keďže SRB na jednej strane pripísala banke Banco Popular zápornú hodnotu vo výške mínus 8,2 miliardy eur v rámci výkonu právomoci odpísania v článku 6 ods. 3 a 4 toho istého programu, a na druhej strane v rámci ocenenia 2, ktoré bolo neoddeliteľnou súčasťou tohto programu, konštatovala, že banka bola solventná.

168 Druhá časť tohto odvolacieho dôvodu je založená na tom, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ, keď v bodoch 345 až 353 napadnutého rozsudku konštatoval, že odôvodnenie obsiahnuté v odôvodneniach 23 a 24, ako aj v odôvodnení 26 písm. c) sporného programu riešenia krízovej situácie bolo dostatočné na pochopenie závažnosti krízy likvidity banky Banco

Popular. Odvolateľka sa však domnieva, že informácie obsiahnuté v týchto odôvodneniach sú všeobecné a môžu sa uplatniť na každú krízu likvidity. Na pochopenie krízy likvidity, ktorej čelila Banco Popular, mal mať ekonomický expert k dispozícii dodatočné informácie a najmä číselné údaje, ktoré by presne odrážali stav likvidity tejto banky 6. a 7. júna 2017. Okrem toho z odôvodnenia sporného programu riešenia krízovej situácie nevyplýva, prečo Národná banka Španielska neposkytla dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

169 SRB a Banco Santander tvrdia, že štvrtý odvolací dôvod je vo svojich dvoch častiach neprípustný z dôvodu, že odvolateľka sa obmedzuje na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré boli uvedené v konaní na Všeobecnom súde bez toho, aby sa v napadnutom rozsudku odvolávala na akékoľvek nesprávne právne posúdenie.

170 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že štvrtý odvolací dôvod je nedôvodný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

171 Pokiaľ ide o prvú časť štvrtého odvolacieho dôvodu, treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bodoch 342 až 344 napadnutého rozsudku už rozhodol, že konštatovanie solventnosti banky Banco Popular založené na jej účtovnej hodnote nie je v rozpore s konštatovaním zápornej hospodárskej hodnoty vo výške mínus 8,2 miliardy eur. Vo svojom odvolaní sa však odvolateľka obmedzuje na opakovanie svojho tvrdenia založeného na rozpore v odôvodnení bez toho, aby vysvetlila, prečo Všeobecný súd v bodoch 342 až 344 tohto rozsudku nesprávne konštatoval, že je potrebné rozlišovať medzi účtovnou hodnotou a hospodárskou hodnotou banky Banco Popular.

172 Treba teda konštatovať, že prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu v rozsahu, v akom sa obmedzuje na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené na Všeobecnom súde, je v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 105 tohto rozsudku neprípustná.

173 Pokiaľ ide o prípustnosť druhej časti jej štvrtého odvolacieho dôvodu, treba konštatovať, že odvolateľka bez toho, aby sa obmedzila na opakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní, kritizuje posúdenie odôvodnenia obsiahnutého v odôvodneniach 23 a 24, ako aj v odôvodnení 26 písm. c) sporného programu riešenia krízovej situácie, ktoré vykonal Všeobecný súd, a to z dôvodu, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol, boli na analýzu a pochopenie krízy likvidity banky Banco Popular nevyhnutné číselné údaje obsiahnuté v spornom programe riešenia krízovej situácie, ktoré boli začiernené z dôvodov dôvernosti.

174 Námietka neprípustnosti, ktorú vzniesli SRB a Banco Santander, sa teda musí zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu.

175 Pokiaľ ide o vec samu, z odôvodnení 23 až 25 a odôvodnenia 26 písm. c) sporného programu riešenia krízovej situácie v prvom rade vyplýva, že stav likvidity banky Banco Popular sa od októbra 2016 výrazne zhoršil z dôvodu výberu vkladov vo všetkých klientskych segmentoch a že táto banka nemala dostatočné možnosti na obnovu svojej pozície likvidity, čím by sa zabezpečila jej schopnosť uhrádzať svoje splatné záväzky, ďalej, že zhoršenie jej stavu likvidity viedlo ratingové agentúry k postupnému zníženiu ratingu tejto banky, a napokon, že vzhľadom na toto zhoršenie ECB dospela k záveru, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. Treba však konštatovať, že z týchto údajov jasne a jednoznačne vyplýva odôvodnenie SRB, čím sú dodržané

požiadavky, ktoré musí spĺňať odôvodnenie aktu, ak ide o dôverné informácie, so zreteľom na článok 88 ods. 1 druhý pododsek nariadenia o SRM, vykladaný s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 117 a 118 tohto rozsudku.

176 Všeobecný súd teda neporušil článok 296 ZFEÚ, keď v bodoch 345 až 353 napadnutého rozsudku rozhodol, že údaje uvedené v odôvodneniach 23 až 25 a v odôvodnení 26 písm. c) sporného programu riešenia krízovej situácie umožňujú pochopiť závažnosť krízy likvidity banky Banco Popular z dôvodu výberu vkladov, ktoré viedli ku konštatovaniu ECB a SRB, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, bez toho, aby bolo potrebné presne poznať výšku týchto výberov.

177 Uvádzaná nevyhnutnosť mať znalosť týchto súm a ďalších číselných údajov uvádzaných odvolateľkou sa zdá byť o to menej potrebná, že v odôvodnení 36 tohto programu sa spresňuje, že s posúdením ECB, pokiaľ ide o zlyhávanie alebo pravdepodobné zlyhanie, sa stotožnila správna rada banky Banco Popular, čo odvolateľka nespochybňuje.

178 Z toho vyplýva, že druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

179 Štvrtý odvolací dôvod sa teda musí zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

4. O šiestom odvolacom dôvode

180 Vo svojom šiestom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 47 Charty a článok 6 EDĽP, ako aj zásadu kontradiktórnosti, keď v bodoch 721 až 728 napadnutého rozsudku zamietol navrhované dôkazné prostriedky z dôvodu, že neboli relevantné alebo že skutočnosti uvedené v spise postačovali na to, aby Všeobecný súd mohol rozhodnúť. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

181 V prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že na účely dodržania zásady kontradiktórnosti a účinnej súdnej ochrany mal Všeobecný súd nariadiť predloženie úplného znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenení 1 a 2, posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, ako aj plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016. Zásada kontradiktórnosti totiž vyžaduje, aby sa účastníci konania mohli oboznámiť so všetkými dôkazmi alebo vyjadreniami predloženými súdu, aby mohli jeho rozhodnutie ovplyvniť alebo sa k týmto dôkazom vyjadriť. Ak by Všeobecný súd disponoval určitou mierou voľnej úvahy pri posúdení relevantnosti dôkazov, nemohol by dospieť k záveru, že samotný napadnutý akt predstavuje dôkaz, ktorý nie je na vyriešenie sporu relevantný. V tejto súvislosti je prípadná dôverná povaha požadovaných dokumentov podľa odvolateľky bezvýznamná, pretože záväzky dôvernosti podľa článku 103 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu umožňujú zosúladiť dotknuté záujmy.

182 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, odvolateľka na jej podporu uvádza, že Všeobecný súd mal prijať svedeckú výpoveď znalca, ktorý podpísal hospodársku správu, ktorú predložila na podporu svojej žaloby na prvom stupni, keďže podľa nej bol tento dôkaz potrebný na overenie a pochopenie technických a komplexných informácií obsiahnutých v spornom programe riešenia krízovej situácie a v oceneniach 1 a 2, ako aj v každom prípade na predloženie účinných prostriedkov nápravy.

183 V tretej časti uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd mal nariadiť predloženie rôznych dokumentov, ktoré by umožnili prediskutovať otázku, či kríza likvidity predstavuje dôvod na riešenie krízovej situácie alebo či existovali iné, primeranejšie opatrenia než riešenie krízovej situácie, ako je núdzová pomoc na zvýšenie likvidity.

184 Komisia a Banco Santander tvrdia, že šiesty odvolací dôvod je neprípustný v rozsahu, v akom sa odvolateľka obmedzuje na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré boli uvedené v prvostupňovom konaní, pričom navrhuje, aby Súdny dvor nahradil posúdenie Všeobecného súdu svojím vlastným posúdením skutkového stavu a dôkazov. Okrem toho dôkazný alebo chýbajúci dôkazný charakter procesných dokumentov patrí do nezávislého posúdenia skutkového stavu Všeobecným súdom, pričom nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania, okrem prípadov, keď sú predložené dôkazy skreslené alebo keď z dokumentov vložených do spisu vyplýva vecná nesprávnosť zistení Všeobecného súdu. Odvolateľka však len vyjadrila svoj nesúhlas s posúdením Všeobecného súdu bez toho, aby tvrdila, že došlo k takémuto skresleniu alebo k takejto vecnej nesprávnosti.

185 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander tvrdia, že argumentácia odvolateľky je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

186 Pokiaľ ide o námietky neprípustnosti vznesené Komisiou a bankou Banco Santander, treba konštatovať, že vo svojom šiestom odvolacom dôvode odvolateľka kritizuje výklad a uplatnenie práva Únie, ktoré Všeobecný súd vykonal v bodoch 721 až 728 napadnutého rozsudku. V súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 106 tohto rozsudku sa teda šiesty odvolací dôvod nemôže vyhlásiť za neprípustný v celom rozsahu.

187 Komisia a Banco Santander však správne pripomínajú, že len Všeobecný súd rozhoduje o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktorými disponuje vo veciach, o ktorých rozhoduje. Dôkazný alebo chýbajúci dôkazný charakter procesných písomností patrí do jeho nezávislého posúdenia skutkového stavu, ktorý nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania, okrem prípadov, keď sú predložené dôkazy skreslené alebo keď z dokumentov vložených do spisu vyplýva vecná nesprávnosť zistení Všeobecného súdu (rozsudok z 26. januára 2017, Mamoli Robinetteria/Komisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117).

188 V rámci druhej a tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu sa však odvolateľka obmedzuje na tvrdenie, že Všeobecný súd mal nariadiť určité dôkazné prostriedky, pričom však neuvádza výhradu založenú na skreslení skutočností alebo dôkazov Všeobecným súdom, ani na ich vecnej nesprávnosti.

189 Druhá a tretia časť šiesteho odvolacieho dôvodu sú teda neprípustné.

2) O veci samej

190 Pokiaľ ide o podstatu prvej časti tohto odvolacieho dôvodu, v rozsahu, v akom odvolateľka namieta porušenie článku 6 EDĽP, treba pripomenúť, že hoci – ako potvrdzuje článok 6 ods. 3 ZEÚ – základné práva, ktoré sú zaručené EDĽP, sú ako všeobecné zásady súčasťou práva

Únie a hoci článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že práva obsiahnuté v Charte, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDĽP, majú rovnaký zmysel a rozsah ako práva, ktoré im priznáva uvedený dohovor, tento dohovor nepredstavuje, kým k nemu Únia nepristúpi, právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie. Zákonnosť aktov Únie sa teda musí skúmať výlučne so zreteľom na základné práva zaručené Chartou, najmä jej článkom 47 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, body 45 a 46, ako aj citovanú judikatúru).

191 Pokiaľ ide o zásadu kontradiktórnosti, ktorá je súčasťou práva na obhajobu zaručeného článkom 47 Charty, treba konštatovať, že prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu sa na jednej strane prekrýva s argumentáciou uvedenou na podporu piateho odvolacieho dôvodu v rozsahu, v akom sa odvolateľka domnieva, že Všeobecný súd mal nariadiť predloženie úplného znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenení 1 a 2, posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, ako aj plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016. Ako však bolo rozhodnuté v bodoch 117 a 118 tohto rozsudku, vzhľadom na dôverné informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch toto tvrdenie nemôže uspieť.

192 Na druhej strane tvrdenie založené na porušení zásady kontradiktórnosti sa v podstate prekrýva s argumentáciou, podľa ktorej Všeobecný súd založil svoje preskúmanie zákonnosti na informáciách obsiahnutých v týchto dokumentoch, ktoré neboli oznámené odvolateľke. Ako však vyplýva z bodu 135 tohto rozsudku, takéto tvrdenie je úplne špekulatívne a okrem toho vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu bodu 278 napadnutého rozsudku. Za týchto podmienok tvrdenie založené na údajnom porušení zásady kontradiktórnosti je nedôvodné.

193 Z toho vyplýva, že šiesty odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

C. O siedmom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 17 a 52 Charty, ako aj článku 5 ods. 4 ZEÚ

194 Vo svojom siedmom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil články 17 a 52 Charty, ako aj článok 5 ods. 4 ZEÚ, keď v bodoch 150 až 219 napadnutého rozsudku zamietol jej námietku nezákonnosti uvedenú na základe článku 277 ZFEÚ a týkajúcu sa článkov 15 a 22 nariadenia o SRM založenú na neprimeranom zásahu do vlastníckeho práva, ako aj na neexistencii primeranej náhrady. Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti.

1. Argumentácia účastníkov konania

195 V prvej až tretej a v piatej časti siedmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka v prvom rade tvrdí, že Všeobecný súd v bode 171 a nasl. napadnutého rozsudku nesprávne vychádzal z judikatúry vyplývajúcej najmä z rozsudku z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570), keď rozhodol, že články 15 a 22 nariadenia o SRM nepredstavujú neprimeraný zásah do vlastníckeho práva akcionárov, pričom táto judikatúra sa týka bánk, ktoré mali problémy so solventnosťou alebo so stratami, ktoré mohli spôsobiť nedostatok vlastných zdrojov a ktoré musia v prvom rade znášať akcionári. Okrem toho na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol najmä v bodoch 171, 185 a 204 napadnutého rozsudku, opatrenie na riešenie krízovej situácie nepredstavuje alternatívne riešenie pre solventnú banku, keďže aktíva takejto banky sú vyššie ako jej záväzky.

196 Odvolateľka ďalej v bodoch 177 až 181 napadnutého rozsudku spochybňuje dôvodnosť zamietnutia tvrdenia, podľa ktorého články 15 a 22 nariadenia o SRM neumožňujú zohľadniť relevantné okolnosti prejednávanej veci a najmä solventnosť banky alebo to, že banka dodržiava požiadavky v oblasti podielu vlastného kapitálu. Články 15, 21 a 22 nariadenia o SRM sú formulované tak široko, že v praxi je možné vykonať právomoc odpísania, aj keď odpísanie základného imania nemôže vyriešiť problémy s likviditou solventnej banky, ktorá by pri absencii nedostatku vlastného kapitálu neutrpela straty, ktoré by museli znášať akcionári.

197 Odvolateľka tiež kritizuje bod 169 a body 175 až 189 napadnutého rozsudku z dôvodu, že články 15 a 22 nariadenia o SRM nestanovujú odlišné riešenia jednak pre banky v platobnej neschopnosti a jednak pre solventné banky s problémami s likviditou. Žiadny z nástrojov riešenia krízových situácií stanovených v článku 22 uvedeného nariadenia nie je navrhnutý na riešenie krízy likvidity, ktorá postihuje solventnú banku. Podľa odvolateľky existujú menej intruzívne alternatívne riešenia, ako reagovať na takúto krízu, napríklad núdzová pomoc na zvýšenie likvidity alebo možnosť dohodnúť sa na platobnom moratóriu.

198 Napokon v bode 201 a nasl. napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že článok 20 ods. 16 a článok 76 ods. 1 písm. e) nariadenia o SRM stanovujú primeranú náhradu, ktorá môže zaručiť proporcionalitu zásahu do vlastníckeho práva akcionárov tým, že dbá na to, aby sa s nimi nezaobchádzalo menej priaznivo, ako by sa s nimi zaobchádzalo v prípade platobnej neschopnosti. Keďže výpočet náhrady podľa týchto ustanovení predpokladá platobnú neschopnosť inštitúcie, aj keby bola banka solventná a neutrpela straty, uvedené ustanovenia nezohľadňujú osobitné okolnosti vyvlastneného majetku a rozmanitosť situácií, ktoré môžu nastať, čo je v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vyplývajúca z rozsudkov z 21. mája 2002, Jokela v. Fínsko (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, bod 53), a z 25. marca 1999, Papachelas v. Grécko (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, bod 53).

199 V tejto súvislosti odvolateľka kritizuje aj body 191 a 211 až 219 napadnutého rozsudku z dôvodu, že nariadenie o SRM podľa nej nezaručuje rovnosť zaobchádzania so všetkými akcionármi, ani právo akcionárov a veriteľov na spravodlivú náhradu. Náhrada stanovená v článku 20 ods. 11 a 12 tohto nariadenia sa okrem náhrady stanovenej v odseku 16 tohto článku 20 neuplatňuje na všetky nástroje riešenia krízových situácií, ale zavádza rozdielne zaobchádzanie v závislosti od použitého nástroja riešenia krízových situácií.

200 Navyše sa domnieva, že Všeobecný súd porušil zásadu proporcionality, keď v bode 169 napadnutého rozsudku rozhodol, že zásah do vlastníckeho práva vyplývajúci z odpisu je odôvodnený, pokiaľ sú splnené podmienky riešenia krízovej situácie vyplývajúce z článku 18 nariadenia o SRM.

201 Vo štvrtej časti siedmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že došlo k porušeniu zásady proporcionality zakotvenej v článku 52 ods. 1 Charty a v článku 5 ods. 4 ZEÚ z dôvodu, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že články 15 a 22 nariadenia o SRM nestanovujú mechanizmy umožňujúce zabezpečiť proporcionalitu výkonu právomoci odpisovania v naliehavých prípadoch. V podstate tvrdí, že tieto ustanovenia umožňujú v naliehavých prípadoch výkon tejto právomoci bez ocenenia prvkov aktív a záväzkov banky. Ak by sa však neskôr v rámci konečného ocenenia *ex post* ukázalo, že čistá hodnota aktív banky prevyšuje hodnotu jej záväzkov, odpis by bol v konečnom dôsledku nadmerný či dokonca zbytočný.

202 SRB a Banco Santander tvrdia, že štvrtý odvolací dôvod je neprípustný z dôvodu, že odvolateľka sa obmedzuje na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené na Všeobecnom súde, a neuvádza žiadne právne pochybenie, ktorého sa Všeobecný súd dopustil. Rada tvrdí, že v rámci siedmeho odvolacieho dôvodu sa odvolateľka zrejme pokúša spochybniť nielen platnosť článkov 15 a 22 nariadenia o SRM, ako to bolo na prvom stupni, ale aj ďalších ustanovení uvedeného nariadenia, najmä jeho článkov 18, 20 a 21, hoci zákonnosť týchto článkov na Všeobecnom súde nenapadla.

203 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že siedmy odvolací dôvod je nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

a) O prípustnosti

204 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti, ktorú uvádzajú SRB a Banco Santander, treba konštatovať, že vo svojom siedmom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne zamietol jej námietku nezákonnosti na základe článku 277 ZFEÚ v rozsahu, v akom články 15 a 22 nariadenia o SRM porušujú vlastnícke právo zaručené v článku 17 Charty a konkrétnejšie zásadu proporcionality zakotvenú v článku 51 ods. 1 Charty a v článku 5 ods. 4 ZEÚ, pričom konkretizovala kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré sa opiera. Tento odvolací dôvod teda nemožno vyhlásiť za neprípustný v celom rozsahu.

205 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti uvádzanú Radou, hoci odvolateľka odkazuje aj na články 18, 20 a 21 nariadenia o SRM, neuvádza nové tvrdenia spochybňujúce zákonnosť týchto článkov, ale zohľadňuje ich na podporu svojej argumentácie týkajúcej sa údajnej protiprávnosti článkov 15 a 22 tohto nariadenia, ktorú už uviedla na Všeobecnom súde.

206 Ako však v podstate uviedla generálna advokátka v bode 105 svojich návrhov, štvrtá časť tohto odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže odvolanie v rozpore s požiadavkou stanovenou v článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora presne neidentifikuje kritizované body odôvodnenia napadnutého rozsudku. Táto absencia presnosti je prekážkou preskúmania zákonnosti, ktoré prináleží Súdnemu dvoru.

207 Ako navyše generálna advokátka zdôraznila v tom istom bode svojich návrhov, piata časť siedmeho odvolacieho dôvodu je čiastočne neprípustná v rozsahu, v akom sa týka diskriminácie vyplývajúcej z voľby nástroja riešenia krízových situácií. Vzhľadom na skutočnosť, že ako vyplýva z bodu 190 a nasl. napadnutého rozsudku, odvolateľka sa na prvom stupni neodvolávala na takúto diskrimináciu medzi rôznymi nástrojmi riešenia krízových situácií, ale na diskrimináciu medzi rôznymi kategóriami veriteľov, ide o nové tvrdenie. Vo fáze odvolania ho teda treba vyhlásiť za neprípustné.

b) O veci samej

208 Vo svojom siedmom odvolacom dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 150 až 219 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol jej námietku nezákonnosti týkajúcu sa článkov 15 a 22 nariadenia o SRM založenú na neprimeranom zásahu do vlastníckeho práva, ako aj na neexistencii primeranej náhrady akcionárom.

209 Ako vyplýva z napadnutého rozsudku, táto námietka nezákonnosti sa konkrétne týkala článku 15 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia, ktorý stanovuje všeobecnú zásadu riešenia krízových situácií, podľa ktorej akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, znášajú straty ako prví, ako aj článku 22 ods. 1 tohto nariadenia.

210 V poslednom uvedenom ustanovení sa pri uplatňovaní zásady uvedenej v predchádzajúcom bode stanovuje, že ak sa SRB rozhodne uplatniť nástroj riešenia krízových situácií a toto opatrenie na riešenie krízovej situácie vedie k stratám, ktoré znášajú veritelia, alebo ku konverzii ich pohľadávok, SRB dá bezprostredne pred uplatnením nástroja riešenia krízových situácií alebo súbežne s ním pokyn vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, aby uplatnili právomoc odpísať a konvertovať relevantné kapitálové nástroje podľa článku 21 uvedeného nariadenia.

211 Pokiaľ ide o vlastnícke právo zakotvené v článku 17 Charty, treba pripomenúť, že podľa odseku 1 tohto článku „každý má právo vlastniť svoj oprávnene nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom“.

212 Kapitálové nástroje, ako sú akcie, patria do pôsobnosti článku 17 ods. 1 Charty v rozsahu, v akom majú majetkovú hodnotu a priznávajú ich majiteľovi nadobudnuté právne postavenie umožňujúce nezávislý výkon práv, ktoré z nich vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, body 40 až 43).

213 Podľa článku 52 ods. 3 Charty v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva zodpovedajúce právam zaručeným EDĽP, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v tomto dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv. Z toho vyplýva, že na účely výkladu článku 17 Charty treba zohľadniť judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP podpísaného v Paríži 20. marca 1952, ktorý zakotvuje ochranu vlastníckeho práva ako minimálny stupeň ochrany [pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2019, Komisia/Maďarsko (Užívanie poľnohospodárskych pozemkov), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 72 a citovanú judikatúru].

214 Rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva opakovane rozhodol, pokiaľ ide o článok 1 Dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP, treba konštatovať, že článok 17 ods. 1 Charty obsahuje tri odlišné normy. Prvú, ktorá je vyjadrená v prvej vete tohto ustanovenia a má všeobecnú povahu, konkretizuje zásadu ochrany vlastníckeho práva. Druhú, ktorá sa nachádza v druhej vete uvedeného ustanovenia, sa týka zbavenia tohto práva a podmieňuje ho splnením určitých podmienok. Pokiaľ ide o tretiu normu nachádzajúcu sa v tretej vete toho istého ustanovenia, priznáva členským štátom právomoc najmä upraviť užívanie majetku v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom. Nejde však o pravidlá, medzi ktorými by neexistoval nijaký vzťah. Druhé a tretie pravidlo sa týkajú osobitných príkladov zásahu do vlastníckeho práva a majú sa vykladať s prihliadnutím na zásadu zakotvenú v prvom z týchto pravidiel (rozsudok z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, bod 38).

215 Podľa judikatúry Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva je nielen potrebné na účely preukázania existencie zbavenia majetku preskúmať, či došlo k zbaveniu majetku alebo k formálnemu vyvlastneniu, ale aj zistiť, či sporná situácia predstavuje faktické vyvlastnenie

(rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, bod 44; rozsudky ESĽP, 28. júla 1999, Immobiliare Saffi v. Taliansko, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, bod 46, a 29. marca 2010, Depalle v. Francúzsko, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, bod 78).

216 V prejednávanej veci opatrenie na riešenie krízovej situácie uvedené v článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM v spojení s článkom 21 tohto nariadenia spočíva v konverzii a/alebo odpísaní kapitálových nástrojov bez toho, aby to znamenalo zbavenie alebo formálne vyvlastnenie dotknutých nástrojov. Toto opatrenie predovšetkým nezbavuje nútene, úplne a s konečnou platnosťou ich držiteľov práv vyplývajúcich z uvedených nástrojov [pozri analogicky rozsudok z 21. mája 2019, Komisia/Maďarsko (Užívanie poľnohospodárskych pozemkov), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 81].

217 Pokiaľ ide o otázku, či prijatie takéhoto opatrenia môže viesť k faktickému vyvlastneniu v prípade podstatného, či dokonca úplného odpísania kapitálových nástrojov, treba pripomenúť, že výkon právomoci konverzie a odpísania predpokladá, ako vyplýva z článku 22 ods. 2 nariadenia o SRM v spojení s článkom 18 ods. 6 písm. b) tohto nariadenia, že sú splnené podmienky na uplatnenie programu riešenia krízovej situácie stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a) až c) uvedeného nariadenia, a to po prvé, že dotknutý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, po druhé, že neexistujú reálne vyhliadky, že iné opatrenia súkromnej alebo prudenciálnej povahy by mohli tomuto zlyhaniu zabrániť v primeranom časovom rámci, a po tretie, že prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme.

218 Z článku 18 ods. 5 a 8 uvedeného nariadenia vyplýva, že ak sú splnené prvé dve podmienky uvedené v predchádzajúcom bode, ktoré sa týkajú zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania a neexistencie alternatívnych opatrení, dotknutý subjekt musí byť riadnym spôsobom zlikvidovaný v súlade s uplatniteľným vnútroštátnym právom, ak riešenie jeho krízovej situácie nie je vo verejnom záujme. Zdá sa teda, že hoci článok 18 ods. 4 prvý pododsek písm. c) toho istého nariadenia stanovuje, že dotknutý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ak tento subjekt nie je schopný splácať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti, alebo ich nebude schopný splácať v blízkej budúcnosti, nariadenie o SRM obmedzuje prijatie programu riešenia krízovej situácie na mimoriadne krízy likvidity spochybňujúce samotnú existenciu uvedeného subjektu, v rámci ktorých neexistuje žiadne iné riešenie, ako je riešenie krízovej situácie alebo likvidácia na základe bežného konkurzného konania.

219 Za týchto podmienok treba konštatovať, že strata hodnoty kapitálových nástrojov nevyplýva z výkonu právomoci odpisovania a konverzie podľa článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM, ale zo stavu zlyhania alebo pravdepodobného zlyhania, v ktorom sa nachádza dotknutá úverová inštitúcia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, bod 48).

220 Z toho vyplýva, že opatrenie na riešenie krízovej situácie prijaté v súlade s článkami 18, 22 a 24 nariadenia o SRM nepredstavuje pozbavenie vlastníckeho práva v zmysle článku 17 ods. 1 druhej vety Charty, ktoré musí okrem iného spĺňať podmienky týkajúce sa existencie dôvodu verejného záujmu na zbavenie majetku a včasné zaplatenie primeranej náhrady, ale právnu úpravu týkajúcu sa užívania majetku v zmysle článku 17 ods. 1 tretej vety Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, body 49 až 50).

221 Ako vyplýva zo znenia tohto posledného uvedeného ustanovenia, užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom. Navyše podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nie je vlastnícke právo zaručené článkom 17 ods. 1 Charty absolútnou požiadavkou a jeho výkon môže podliehať obmedzeniam odôvodneným cieľmi všeobecného záujmu, ktoré sleduje Únia (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69).

222 Podľa článku 52 ods. 1 Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd, a za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných. V článku 5 ods. 4 druhom pododseku ZEÚ sa výslovne vyžaduje, aby inštitúcie Únie pri výkone právomoci, ktorá im je zverená, dodržiavali rovnakú zásadu proporcionality.

223 Súdny dvor v tejto súvislosti uznal, že normotvorca Únie má pri výkone právomocí, ktoré sú mu zverené, širokú mieru voľnej úvahy, ak jeho konanie zahŕňa rozhodnutia politického, hospodárskeho alebo sociálneho charakteru a ak má vykonať komplexné posúdenia a hodnotenia (rozsudok z 30. januára 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, bod 44 a citovaná judikatúra, ako aj zo 6. júna 2019, P. M. a i., C-264/18, EU:C:2019:472, bod 26). Pri prijímaní nariadenia o SRM bol však normotvorca Únie postavený pred takúto voľbu a zároveň bol vyzvaný, aby vykonal komplexné posúdenia a hodnotenia.

224 S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať – pokiaľ sú prípustné – tvrdenia, ktoré odvolateľka uviedla na podporu prvej až tretej a piatej časti siedmeho odvolacieho dôvodu.

225 Na podporu tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že článok 15 ods. 1 písm. a) a článok 22 ods. 1 nariadenia o SRM nie sú v súlade so zásadou proporcionality z dôvodu, že tieto ustanovenia neumožňujú zohľadniť rozdiely medzi situáciou banky, ktorá trpí krízou likvidity, a situáciou banky v platobnej neschopnosti. Konkrétne v podstate tvrdí, že opatrenie na konverziu a odpísanie neumožňuje vyriešiť problémy s likviditou, že na tento účel existujú menej reštriktívne opatrenia a že v prípade neexistencie primeranej náhrady nie je takéto opatrenie primerané.

226 Treba konštatovať, že táto argumentácia je založená na zjavne nesprávnom výklade týchto ustanovení.

227 Pokiaľ ide o spôsobilosť opatrenia na konverziu a odpísanie vyriešiť problémy s likviditou, zo znenia článku 22 ods. 1 tohto nariadenia jasne vyplýva, že toto nariadenie upravuje výkon právomoci odpísania a konverzie len vtedy, ak by nástroj riešenia krízových situácií, ktorý si zvolila SRB, inak viedol ku stratám veriteľov alebo ku konverzii ich pohľadávok. Z toho vyplýva, že keď Všeobecný súd v bodoch 177 až 181 napadnutého rozsudku rozhodol, že toto ustanovenie sa neuplatňuje automaticky a za každých okolností, ale umožňuje zohľadniť okolnosti každého prípadu, nedopustil sa nesprávneho právneho posúdenia.

228 Zo znenia článku 22 ods. 1 tohto nariadenia konkrétne vyplýva, že v tomto nariadení sa stanovuje odpísanie a/alebo konverzia kapitálových nástrojov nie na účely riešenia problémov dotknutého subjektu s likviditou, ale s cieľom v čo najväčšej možnej miere zabrániť tomu, aby uplatnenie nástroja riešenia krízových situácií, ktorý si zvolila SRB, viedlo ku stratám veriteľov tohto subjektu alebo ku konverzii ich pohľadávok. Ako Všeobecný súd správne konštatoval v bode 156

napadnutého rozsudku bez toho, aby to odvolateľka v tomto ohľade kritizovala, odpísanie a konverzia upravené v tomto ustanovení predstavujú uplatnenie zásady uvedenej v článku 15 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia, podľa ktorej akcionári znášajú straty ako prví.

229 Za týchto podmienok tvrdenie, podľa ktorého opatrenie na odpísanie stanovené v článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM nie je vhodné na to, aby prispievalo k cieľu, ktorým je vyriešenie problémov s likviditou solventnej banky, nemôže uspieť.

230 Pokiaľ ide v tomto kontexte o bod 169 a body 175 až 189 napadnutého rozsudku, stačí uviesť, že Všeobecný súd nepreskúmal proporcionalitu nástrojov riešenia krízových situácií uvedených v článku 22 ods. 2 nariadenia o SRM, ale proporcionalitu výkonu právomoci odpísania a konverzie podľa článku 22 ods. 1 tohto nariadenia. Výhrada založená na údajnej neschopnosti týchto nástrojov riešiť problémy solventnej banky s likviditou je teda neúčinná.

231 V rozsahu, v akom odvolateľka kritizuje tento bod 169 a body 175 až 189 aj z dôvodu, že existujú menej intruzívne alternatívne opatrenia, než je opatrenie na riešenie krízovej situácie, treba pripomenúť, že pokiaľ ide o kritérium nevyhnutnosti, podľa článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM v spojení s článkom 18 ods. 1 prvým pododsekom písm. b) tohto nariadenia prijatie programu riešenia krízovej situácie, a teda výkon právomoci odpísania a konverzie predpokladá, že neexistujú žiadne reálne vyhliadky na to, že by nejaké alternatívne opatrenie súkromného sektora alebo orgánu dohľadu zabránilo tomuto zlyhaniu v primeranom časovom horizonte. Keďže túto právomoc odpísania možno vykonať len v prípade neexistencie alternatívnych opatrení, údajná existencia takýchto alternatívnych opatrení nemôže spochybniť potrebu odpísania a konverzie podľa článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM.

232 Pokiaľ ide o primeranosť opatrenia na odpísanie alebo konverziu, treba na jednej strane pripomenúť, že podľa článku 7 ods. 2 nariadenia o SRM je SRB poverená prijímaním rozhodnutí o riešení krízových situácií týkajúcich sa finančných inštitúcií a cezhraničných skupín, ktoré majú určitý význam pre finančnú stabilitu v Únii. Okrem toho z článku 14 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia, v ktorom sú stanovené ciele riešenia krízových situácií, vyplýva, že cieľom opatrenia na riešenie krízovej situácie je najmä zabrániť významným negatívnym vplyvom na túto finančnú stabilitu.

233 Na druhej strane treba zohľadniť, ako bolo uvedené v bode 218 tohto rozsudku, že podmienky riešenia krízových situácií stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku uvedeného nariadenia obmedzujú prijatie programu riešenia krízovej situácie na výnimočné krízy likvidity, ktoré ohrozujú samotnú existenciu dotknutého subjektu, pokiaľ neexistuje iné riešenie ako riešenie krízovej situácie alebo likvidácia v rámci bežného konkurzného konania. Všeobecný súd tak v bodoch 171, 185 a 204 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že riešenie krízovej situácie predstavuje alternatívne riešenie k bežnému konkurznému konaniu.

234 Okrem toho ak situácia zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania môže, ako to spresňuje článok 18 ods. 4 prvý pododsek písm. b) a c) nariadenia o SRM, mať pôvod tak v platobnej neschopnosti, ako aj v kríze likvidity dotknutej úverovej inštitúcie, zlyhávanie alebo pravdepodobné zlyhanie predstavuje rovnaké riziko pre uvedenú finančnú stabilitu.

235 Za týchto podmienok Všeobecný súd správne analogicky vychádzal z judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74), keď rozhodol, že v prípade subjektu, ktorého sa týka opatrenie na riešenie krízovej situácie, uplatnenie zásady, podľa ktorej akcionári znášajú straty ako prví, stanovenej v článku 15 ods. 1 písm. a) nariadenia

o SRM, ako aj výkon právomoci odpísať a konvertovať kapitálové nástroje stanovenej v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia sú dôsledkom skutočnosti, že akcionári subjektu znášajú riziká vlastné ich investíciám a hospodárske dôsledky spojené s riešením krízovej situácie subjektu, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

236 Toto posúdenie nie je spochybnené tvrdením odvolateľky, podľa ktorého solventná banka vystavená problémom s likviditou nebude musieť čeliť stratám, ktoré by museli znášať akcionári. Článok 22 ods. 4 nariadenia o SRM totiž stanovuje, že nástroje riešenia krízových situácií sa uplatňujú na účely dosiahnutia cieľov uvedených v článku 14 tohto nariadenia v súlade so zásadami riešenia krízových situácií stanovenými v článku 15 uvedeného nariadenia, medzi ktorými sa nenachádza cieľ pokryť straty dotknutej úverovej inštitúcie. Odpísanie a/alebo konverzia kapitálových nástrojov stanovená v článku 22 ods. 1 nariadenia o SRM, ktorá prispieva k dosiahnutiu rovnakých cieľov, teda nemá za cieľ pokryť straty, ktoré vznikli dotknutému subjektu, takže jej uplatnenie nepredpokladá existenciu takýchto strát.

237 Pokiaľ ide o náhradu stanovenú v článku 20 ods. 16, ako aj v článku 76 ods. 1 písm. e) nariadenia o SRM, v bode 220 tohto rozsudku bolo pripomenuté, že výkon právomoci odpísať a konvertovať kapitálové nástroje podľa článku 22 ods. 1 tohto nariadenia nepredstavuje zbavenie majetku, takže nie je podmienený včasným zaplatením spravodlivej náhrady podľa článku 17 ods. 1 druhej vety Charty.

238 Skutočnosť, že v článku 20 ods. 16 a článku 76 ods. 1 písm. e) nariadenia o SRM sa v prípade potreby stanovuje odškodnenie akcionárov, môže prispieť k primeranosti odpísania a/alebo konverzie kapitálových nástrojov stanovených v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia. Okrem toho vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 234 až 236 tohto rozsudku odvolateľka nesprávne tvrdí, že s akcionármi solventnej banky, ktorá je vystavená problémom s likviditou, treba zaobchádzať inak ako s akcionármi banky v platobnej neschopnosti. Výhrady týkajúce sa bodu 201 a nasl. napadnutého rozsudku sa teda musia zamietnuť.

239 Okrem toho výhrada odvolateľky smerujúca proti bodu 169 napadnutého rozsudku vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu uvedeného bodu. Všeobecný súd sa v ňom totiž správne obmedzil na konštatovanie, že uplatnenie článkov 15 a 22 nariadenia o SRM predpokladá, že sú splnené podmienky na prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie bez toho, aby akokoľvek uviedol, že zásah do vlastníckeho práva vyplývajúci z odpísania je odôvodnený, ak sú tieto podmienky splnené.

240 Z toho vyplýva, že prvá až tretia a piata časť siedmeho odvolacieho dôvodu sú nedôvodné.

241 Siedmy odvolací dôvod je teda čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

D. O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 14 a 20 nariadenia o SRM, článku 39 smernice 2014/59, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ

242 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 520 až 569 napadnutého rozsudku v rozpore s článkami 14 a 20 nariadenia o SRM, článkom 39 smernice 2014/59, povinnosťou náležitej starostlivosti a článkom 296 ZFEÚ zamietol jej argumentáciu, podľa ktorej bol proces predaja banky Banco Popular poznačený nezrovnalosťami a neumožnil dosiahnuť najvyššiu cenu. Tento odvolací dôvod sa delí na štyri časti.

1. Argumentácia účastníkov konania

243 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 522 a 568 napadnutého rozsudku rozhodol, že maximalizácia predajnej ceny nie je uvedená medzi cieľmi riešenia krízových situácií, ktoré sú stanovené v článku 14 nariadenia o SRM, hoci podľa nej takýto cieľ vyplýva z výkladu tohto článku 14 v spojení s článkom 39 smernice 2014/59. Na dosiahnutie cieľa maximalizácie ceny je nevyhnutné dodržiavať kritériá hospodárskej súťaže, transparentnosti a zákazu diskriminácie, ktoré sú uvedené v článku 39 ods. 2 tejto smernice. V prejednávanej veci však tieto požiadavky neboli dodržané, keďže ponuka banky Banco Santander, hoci bola predložená po uplynutí lehoty, bola prijatá bez toho, aby ostatní potenciálni nadobúdatelia, najmä Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, boli informovaní o možnosti predložiť ponuku po stanovenej lehote.

244 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil požiadavky hospodárskej súťaže a maximalizácie predajnej ceny vyplývajúce z článku 14 nariadenia o SRM v spojení s článkom 39 ods. 2 smernice 2014/59, keď v bodoch 544 až 551 napadnutého rozsudku konštatoval, že SRB sa môže obmedziť na to, aby do procesu predaja prizvala piatich potenciálnych nadobúdateľov, ktorí sa v rámci procesu súkromného predaja vzdali možnosti predložiť ponuku. Neúspech tohto procesu totiž preukazuje, že títo potenciálni nadobúdatelia nemali záujem o nadobudnutie banky Banco Popular, takže proces verejného predaja, ktorý začala SRB, bol tiež odsúdený na neúspech.

245 Tretia časť tohto odvolacieho dôvodu je založená na porušení zásad zákazu diskriminácie a hospodárskej súťaže. Podľa odvolateľky Všeobecný súd porušil tieto zásady, keď v bodoch 551 a 552 napadnutého rozsudku konštatoval, že SRB nebola povinná kontaktovať úverové inštitúcie so sídlom v iných členských štátoch. Okolnosť, že takéto inštitúcie neprejavili záujem v rámci procesu súkromného predaja, pritom nemohla byť dôvodom na ich nekontaktovanie vzhľadom na rozdiely medzi podmienkami procesu súkromného predaja a podmienkami procesu predaja, ktorý začala SRB, ktoré spočívajú najmä v možnosti odpísania kapitálu. Navyše predaj banky Banco Popular španielskemu subjektu zvýšil riziko zrútenia španielskeho hospodárstva.

246 Vo štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil povinnosť maximalizovať predajnú cenu a zabrániť akémukoľvek zbytočnému zníženiu hodnoty, keď v bodoch 561 až 566 napadnutého rozsudku rozhodol, že dôvody verejného záujmu môžu odôvodniť prijatie ponuky predloženej bankou Banco Santander po uplynutí lehoty.

247 Banco Santander tvrdí, že druhý odvolací dôvod je neprípustný z dôvodu, že odvolateľka sa obmedzuje na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré uviedla na Všeobecnom súde. Z rovnakých dôvodov Komisia, SRB a Španielske kráľovstvo namietajú čiastočnú neprípustnosť prvej až tretej časti tohto odvolacieho dôvodu.

248 Pokiaľ ide o tretiu časť, SRB dodáva, že tvrdenie založené na údajnom zvýšení rizika pre španielske hospodárstvo nebolo uvedené v prvostupňovom konaní, a je teda neprípustné. Podľa jej názoru je štvrtá časť uvedeného odvolacieho dôvodu neprípustná z dôvodu, že odvolateľka neuvádza právnu normu práva Únie, ktorá bola údajne porušená.

249 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že druhý odvolací dôvod je nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

a) O prípustnosti

250 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka v podstate kritizuje úvahy, na základe ktorých Všeobecný súd zamietol jej argumentáciu týkajúcu sa údajných nezrovnalostí procesu predaja. Keďže prvá, druhá a štvrtá časť tohto odvolacieho dôvodu obsahujú presné údaje o kritizovaných bodoch napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré sa opierajú, nemožno ich v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 106 tohto rozsudku vyhlásiť za neprípustné.

251 Okrem toho, keďže všetky tieto časti sú založené na porušení článkov 14 a 20 nariadenia o SRM, článku 39 smernice 2014/59, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ, SRB nesprávne tvrdí, že štvrtá časť uvedeného odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že odvolateľka neuvádza právnu normu, ktorá bola údajne porušená.

252 Naopak, pokiaľ ide o tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu, treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bodoch 551 a 552 napadnutého rozsudku zamietol tvrdenie založené na údajnej diskriminácii inštitúcií z iných členských štátov najmä z dôvodu, že z návrhu na začatie konania nevyplýva, ako by takéto inštitúcie mohli mať záujem na procese verejného predaja banky Banco Popular, keďže v čase procesu súkromného predaja neprejavili svoj záujem o nadobudnutie tejto banky. Hoci odvolateľka vo svojom odvolaní teraz spresňuje, v čom by takýto záujem mohol spočívať, netvrdí, že by Všeobecný súd v tejto otázke skreslil jej žalobu. Existenciu takéhoto skreslenia *a fortiori* nepreukázala. Jej argumentácia založená na takomto záujme je teda v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 109 tohto rozsudku neprípustná.

253 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na údajnom zvýšení rizika pre stabilitu španielskeho hospodárstva, uvedené na podporu tej istej časti, SRB správne tvrdí, že toto tvrdenie nebolo uvedené v prvostupňovom konaní, a preto je neprípustné. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že podľa článku 170 ods. 1 druhej vety rokovacieho poriadku odvolaním nemožno meniť predmet sporu pred Všeobecným súdom. Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že ak by sa účastníkovi konania umožnilo predložiť námietky, ktoré neboli predložené v konaní pred Všeobecným súdom, po prvýkrát až v konaní pred Súdnym dvorom, bolo by mu umožnené predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, vec širšieho rozsahu, ako bola tá, ktorou sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolania sa tak právomoc Súdneho dvora obmedzuje na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré boli pred ním prejednávané (rozsudok z 18. januára 2024, Jenkinson/Rada a i., C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 68, ako aj citovaná judikatúra).

254 Tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť ako neprípustná.

b) O veci samej

255 Druhý odvolací dôvod, ktorý sa týka bodov 520 až 569 napadnutého rozsudku, je založený na porušení článkov 14 a 20 nariadenia o SRM, článku 39 smernice 2014/59, povinnosti náležitej starostlivosti a článku 296 ZFEÚ. Odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v týchto bodoch, proces predaja banky Banco Popular zo strany SRB bol poznačený nezrovnalosťami, ktoré podľa nej neumožnili dosiahnuť cieľ riešenia krízovej situácie, ktorým je maximalizácia predajnej ceny.

1) O prvej a štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu

256 V prvej a štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, odvolateľka tvrdí, že v bode 522 napadnutého rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu v rozsahu, v akom v ňom Všeobecný súd rozhodol, že maximalizácia predajnej ceny nie je cieľom riešenia krízovej situácie v zmysle článku 14 nariadenia o SRM. Okrem toho tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 561 až 566 a 568 tohto rozsudku, SRB porušila povinnosť maximalizovať predajnú cenu a zabrániť akémukoľvek zbytočnému zníženiu hodnoty tým, že prijala ponuku predloženú bankou Banco Santander po uplynutí lehoty.

257 Pokiaľ ide v prvom rade o kritiku formulovanú voči bodu 522 napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že článok 14 ods. 1 nariadenia o SRM stanovuje, že SRB a Komisia pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 tohto nariadenia, zohľadňujú ciele riešenia krízových situácií a vyberajú nástroje riešenia krízových situácií, ako aj vykonávajú právomoci riešiť krízové situácie, ktorými sa podľa ich názoru najlepšie dosiahnu ciele riešenia krízových situácií, ktoré sú relevantné vzhľadom na okolnosti prípadu.

258 Podľa článku 14 ods. 2 prvého pododseku uvedeného nariadenia medzi ciele riešenia krízových situácií uvedených v odseku 1 tohto článku patrí zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií, zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory, chrániť vkladateľov, na ktorých sa vzťahuje smernica 2014/49, a investorov, na ktorých sa vzťahuje smernica 97/9, ako aj chrániť finančné prostriedky klientov a ich majetok.

259 Maximalizácia predajnej ceny teda nie je uvedená medzi cieľmi riešenia krízových situácií vymenovanými v článku 14 ods. 2 prvom pododseku nariadenia o SRM, čo potvrdzuje druhý pododsek tohto odseku 2. Podľa tohto druhého pododseku sa totiž SRB a Komisia pri plnení cieľov riešenia krízových situácií uvedených v prvom pododseku uvedeného odseku 2 usilujú minimalizovať náklady na riešenie krízových situácií a zabrániť zníženiu hodnoty, a to len vtedy, ak to nie je potrebné na dosiahnutie uvedených cieľov.

260 Pokiaľ ide o článok 39 ods. 2 prvý pododsek písm. f) smernice 2014/59, ktorý musí SRB zohľadniť pri určovaní spôsobu predaja podľa článku 24 ods. 2 písm. d) nariadenia o SRM, treba uviesť, že článok 39 ods. 2 tejto smernice tým, že stanovuje, že cieľom plánovaného predaja v rámci uplatnenia nástroja odpredaja obchodnej činnosti musí byť v čo najväčšej miere maximalizovať predajnú cenu dotknutých akcií alebo iných nástrojov vlastníctva, aktív, práv alebo záväzkov, neuvádza cieľ riešenia krízovej situácie, ale jednu zo zásad, ktorými sa má osobitne riadiť uplatňovanie nástroja odpredaja obchodnej činnosti.

261 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd v bode 522 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že maximalizácia predajnej ceny sama osebe nepredstavuje cieľ riešenia krízovej situácie v zmysle článku 14 nariadenia o SRM.

262 Pokiaľ ide v druhom rade o to, že SRB prijala ponuku banky Banco Santander po uplynutí lehoty stanovenej v liste FROB zo 6. júna 2017 uvedenom v bode 49 tohto rozsudku, treba pripomenúť, že podľa článku 24 ods. 3 nariadenia o SRM SRB uplatňuje nástroj odpredaja obchodnej činnosti bez toho, aby boli splnené požiadavky na ponúkanie na trhu, ak skonštatuje, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil plnenie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízových

situácií. Zo samotného znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že nevyhnutné dosiahnutie cieľov riešenia krízových situácií môže odôvodniť nedodržanie týchto požiadaviek na ponúkanie na trhu, medzi ktoré patrí aj lehota stanovená na predloženie ponúk.

263 Z článku 24 ods. 3 nariadenia o SRM v spojení s jeho článkom 14 ods. 2 písm. b) najmä vyplýva, že SRB sa môže rozhodnúť, že nesplní požiadavky na ponúkanie na trhu, ak sa domnieva, že existuje podstatné ohrozenie finančnej stability členských štátov spôsobené alebo zhoršené zlyhaním alebo pravdepodobným zlyhaním inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, alebo že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil účinnosť nástroja odpredaja obchodnej činnosti dotknutej inštitúcie obmedzením kapacity tohto nástroja pri riešení tejto hrozby alebo plnení cieľa zabrániť významným nepriaznivým účinkom na túto finančnú stabilitu.

264 Hoci dosiahnutie týchto cieľov vyžaduje nesplnenie požiadaviek na ponúkanie na trhu, nemožno sa domnievať, že toto splnenie je nevyhnutné s ohľadom na pravidlo stanovené v článku 14 ods. 2 druhom pododseku nariadenia o SRM. Ako bolo pripomenuté v bode 259 tohto rozsudku, toto ustanovenie výslovne stanovuje, že SRB a Komisia sa usilujú len minimalizovať náklady na riešenie krízovej situácie a zabrániť zníženiu hodnoty, ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie.

265 Okrem toho zo samotného znenia článku 39 ods. 2 prvého pododseku písm. f) smernice 2014/59 vyplýva, že predaj má za cieľ maximalizovať predajnú cenu v čo najväčšej miere, čo znamená, že SRB a Komisia musia tiež zohľadniť ostatné kritériá upravujúce predaj, uvedené v článku 39 ods. 2 tejto smernice, a najmä potrebu uplatniť opatrenie na rýchle riešenie krízovej situácie. V každom prípade Komisia a SRB musia zabezpečiť, aby zamýšľané opatrenia na maximalizáciu predajnej ceny neboli v rozpore s cieľmi riešenia krízových situácií, ktoré sú vymenované v článku 31 ods. 2 uvedenej smernice v rovnakom znení ako v článku 14 ods. 2 nariadenia o SRM.

266 Treba dodať, že pokiaľ sa od SRB a Komisie vyžaduje, aby pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie prijímali rozhodnutia technického charakteru a robili komplexné prognózy a hodnotenia, mala by sa im ponechať určitá miera voľnej úvahy. Vzhľadom na túto mieru voľnej úvahy nesmie súd Únie pri súdnom preskúmaní dôvodnosti odôvodnenia programu riešenia krízovej situácie nahradiť posúdenie SRB a Komisie svojím vlastným posúdením, ale jeho cieľom je overiť, či toto rozhodnutie nespočíva na vecne nesprávnych skutkových okolnostiach a či nie je poznačené zjavne nesprávnym posúdením alebo či nedošlo k zneužitiu právomoci (pozri analogicky rozsudok zo 4. mája 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 55 a citovanú judikatúru).

267 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 561 až 566 napadnutého rozsudku po prvé konštatoval, že časový harmonogram procesu predaja stanovený v liste FROB zo 6. júna 2017 uvedenom v bode 49 tohto rozsudku mal za cieľ umožniť splnenie všetkých formalít pred otvorením trhov, a to najmä s cieľom vyhnúť sa prerušeniu vykonávania zásadných funkcií banky Banco Popular, po druhé, že FROB prijal ponuku banky Banco Santander, keď sa zdalo byť isté, že žiadna z ostatných inštitúcií vyzvaných na účasť na procese predaja nepredloží ponuku, a po tretie, že SRB v článku 6 ods. 6 sporného programu riešenia krízovej situácie usúdila, že za týchto podmienok bolo obozretné akceptovať podmienky jedinej inštitúcie, ktorá predložila ponuku, a zabrániť tak nekontrolovanej platobnej neschopnosti banky Banco Popular, ktorá by mohla okrem iného ohroziť jej zásadné funkcie. Vo svojom odvolaní však odvolateľka vôbec netvrdí, že tieto konštatovania SRB vychádzali zo zjavne nesprávneho posúdenia.

268 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 561 až 566 napadnutého rozsudku rozhodol, že SRB mohla v súlade s článkom 24 ods. 3 nariadenia o SRM prijať ponuku banky Banco Santander, hoci bola predložená po uplynutí lehoty stanovenej v liste FROB zo 6. júna 2017.

269 Okrem toho, hoci odvolateľka v tejto súvislosti tvrdí, že ostatní potenciálni nadobúdatelia neboli informovaní o možnosti predložiť ponuku po uplynutí lehoty, stačí uviesť, že v bode 562 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že ponuka banky Banco Santander bola prijatá až vtedy, keď sa zdalo byť isté, že žiadna z ostatných inštitúcií vyzvaných na účasť na procese predaja nepredloží ponuku. Odvolateľka pritom netvrdí, že toto konštatovanie je skreslené. Preto treba zastávať názor, že tvrdenie založené na údajnej neexistencii informácií poskytnutých ostatným potenciálnym nadobúdateľom je neúčinné.

270 Prvá a štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu sú teda nedôvodné.

2) O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

271 Ako vyplýva zo samotného znenia článku 39 ods. 2 prvého pododseku písm. b) a článku 39 ods. 2 druhého pododseku smernice 2014/59, kritériá predaja uvedené v tomto prvom pododseku nebránia tomu, aby orgán pre riešenie krízových situácií oslovil najmä určitých potenciálnych nadobúdateľov, za predpokladu, že neoprávnene nezvýhodňuje potenciálnych nadobúdateľov alebo ich nediskriminuje.

272 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 545 a 550 napadnutého rozsudku konštatoval, že SRB založila svoje rozhodnutie pozvať do procesu verejného predaja banky Banco Popular len päť inštitúcií, ktoré sa už zúčastnili procesu súkromného predaja tejto inštitúcie, na základe objektívnych kritérií založených po prvé na záujme, ktorý kontaktované podniky už prejavili počas procesu súkromného predaja, po druhé na dôvodoch naliehavosti, ako aj veľmi obmedzenom čase, ktorý je k dispozícii na proces verejného predaja, ktorý začala SRB, a po tretie na potrebe zabezpečiť dôvernosť procesu verejného predaja.

273 Odvolateľka vo svojom odvolaní v podstate spochybňuje dôvodnosť prvého kritéria týkajúceho sa už prejaveného záujmu. Domnieva sa, že vzhľadom na to, že proces súkromného predaja nebol ukončený, proces verejného predaja, ktorý začala SRB, bol tiež odsúdený na neúspech.

274 V rámci tretej časti druhého odvolacieho dôvodu však odvolateľka sama uznáva, že odlišné a výhodnejšie podmienky procesu verejného predaja, najmä minimálna cena požadovaná SRB vo výške jedného eura a možnosť odpísať kapitál, mohli vyvolať záujem inštitúcií, ktoré sa počas procesu súkromného predaja nevyjadrili. Za týchto podmienok jej argumentácia nie je spôsobilá preukázať, že SRB sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď vzhľadom na už prejavený záujem obmedzila proces verejného predaja na inštitúcie, ktoré sa už zúčastnili na procese súkromného predaja.

275 Treba teda konštatovať, že druhá časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

276 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod je čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

E. O treťom a ôsmom odvolacom dôvode, ktoré sú založené na porušení vlastníckeho práva a zásady proporcionality

277 Vo svojom treťom a ôsmom odvolacom dôvode odvolateľka v podstate tvrdí, že sporný program riešenia krízovej situácie porušuje vlastnícke právo zakotvené v článku 17 Charty a zásadu proporcionality.

1. O treťom odvolacom dôvode

278 Vo svojom treťom odvolacom dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 14 nariadenia o SRM, články 17 a 47 Charty, ako aj povinnosť náležitej starostlivosti a právo na obhajobu, keď v bodoch 669 až 697 napadnutého rozsudku rozhodol, že SRB nebola povinná overiť ani uviesť, či by alternatívne opatrenia umožnili zabrániť zníženiu hodnoty. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

279 V prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 14 ods. 2 nariadenia o SRM v spojení s článkami 17 a 52 Charty, keď v bodoch 674 až 678 napadnutého rozsudku uviedol, že SRB nebola povinná uviesť, či by iné riešenia umožnili zabrániť zníženiu hodnoty, ani posúdiť primeranosť opatrenia na riešenie krízovej situácie z hľadiska vlastníckeho práva akcionárov. Podľa odvolateľky však nemožno konštatovať, že akcionári banky Banco Popular neutrpeli väčšie straty ako sú tie, ktoré by museli znášať v rámci konkurzného konania, keďže táto banka bola v čase riešenia jej krízovej situácie solventná.

280 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že chyby v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 boli na posúdenie zákonnosti sporného programu riešenia krízovej situácie prijatého v roku 2017 irelevantné. Podľa odvolateľky toto odôvodnenie nezohľadňuje skutočnosť, že tento plán riešenia krízovej situácie nebol od roku 2016 aktualizovaný. Aktualizácia uvedeného plánu by pritom umožnila SRB nariadiť oddelenie aktív.

281 V tretej časti uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 479 až 492 napadnutého rozsudku porušil jej právo na obhajobu, keď na jednej strane konštatoval, že jej pripomienky a znalecký posudok, ktorý predložila, z právneho hľadiska dostatočne nedokladajú jej tvrdenie, podľa ktorého by navrhované alternatívne riešenia umožnili dosiahnuť ciele riešenia krízových situácií, a na druhej strane, že v rámci repliky na prvom stupni na základe plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016 oneskorene uviedla tvrdenie, že riešenie krízovej situácie banky Banco Popular bolo zo strany SRB zle pripravené. Domnieva sa však, že dôvernosť sporného programu riešenia krízovej situácie jej zabránila predložiť takéto tvrdenia alebo dôkazy alebo ich predložiť skôr.

282 Banco Santander tvrdí, že prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že v odvolaní sa len doslovne opakujú tvrdenia, ktoré už boli uvedené na Všeobecnom súde. Z toho istého dôvodu sa rovnako ako Komisia domnieva, že druhá časť tohto odvolacieho dôvodu je neprípustná, zatiaľ čo SRB v tejto súvislosti uvádza, že tvrdenie založené na prípadnej aktualizácii plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016 bolo po prvýkrát uvedené v odvolaní. Pokiaľ ide o tretiu časť uvedeného odvolacieho dôvodu, SRB a Banco Santander tvrdia, že odvolateľka neuvádza žiadne nesprávne právne posúdenie a nespresňuje, ktoré časti a body napadnutého rozsudku kritizuje.

283 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že tretí odvolací dôvod je nedôvodný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

284 Pokiaľ ide o prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že v tejto časti odvolateľka v podstate tvrdí, že sporný program riešenia krízovej situácie neprimerane zasiahol do jej vlastníckeho práva, pričom uvádza kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré sa opiera. V súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 106 tohto rozsudku nemožno túto prvú časť vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

285 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, SRB správne uvádza, že tvrdenie, podľa ktorého by jej aktualizácia plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016 umožnila nariadiť oddelenie aktív, je neprípustné, keďže toto tvrdenie bolo po prvýkrát uvedené v rámci odvolania. Z bodu 688 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že odvolateľka sa na Všeobecnom súde odvolávala na pochybenia pri príprave tohto plánu riešenia krízovej situácie, zatiaľ čo teraz spochybňuje neexistenciu neskoršej aktualizácie uvedeného plánu. Odvolateľka však netvrdí, že Všeobecný súd skreslil jej žalobu na prvom stupni v tomto bode.

286 Pokiaľ ide o tretiu časť uvedeného odvolacieho dôvodu, z odvolania v podstate vyplýva, že táto časť je založená na porušení práva odvolateľky na obhajobu zo strany Všeobecného súdu a že sa týka bodov 479 až 492 napadnutého rozsudku, a to tak v súvislosti s údajnou oneskorenou povahou jej tvrdení spochybňujúcich nedostatočnú prípravu riešenia krízovej situácie, ako aj v súvislosti so zohľadnením rôznych znaleckých posudkov predložených odvolateľkou. Z toho vyplýva, že v tejto časti odvolateľka spresňuje kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré opiera svoje výhrady.

287 Treba teda konštatovať, že prvá a tretia časť tretieho odvolacieho dôvodu sú prípustné. Druhá časť tohto odvolacieho dôvodu musí byť vyhlásená za neprípustnú.

2) O veci samej

288 Prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je založená na porušení článku 14 ods. 2 nariadenia o SRM v spojení s článkami 17 a 52 Charty. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 674 až 678 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že SRB nebola povinná overiť, či opatrenie na riešenie krízovej situácie je v súlade so zásadou proporcionality z hľadiska vlastníckeho práva akcionárov, a najmä, či by iné riešenia umožnili zabrániť zníženiu hodnoty.

289 Treba konštatovať, že táto argumentácia vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.

290 Na jednej strane odvolateľka tým, že tvrdí, že Všeobecný súd rozhodol, že SRB nebola povinná overiť, či opatrenie na riešenie krízovej situácie je v súlade so zásadu proporcionality z hľadiska vlastníckeho práva akcionárov, vychádza z izolovaného a teda z nesprávneho výkladu bodu 674 napadnutého rozsudku. Všeobecný súd totiž v bode 673 tohto rozsudku zdôraznil, že zníženie

hodnoty v zmysle článku 14 ods. 2 druhého pododseku nariadenia o SRM sa netýka len majetkových záujmov akcionárov a držiteľov kapitálových nástrojov subjektu, ale aj majetkových záujmov jeho vkladateľov, zamestnancov a ostatných veriteľov.

291 Z tohto hľadiska chcel Všeobecný súd v uvedenom bode 674 v podstate zdôrazniť, že preskúmanie proporcionality opatrenia na riešenie krízovej situácie nemusí zohľadňovať výlučne záujmy akcionárov, ale aj iné záujmy, čo potvrdzuje následná analýza Všeobecného súdu. Všeobecný súd tak v bode 675 napadnutého rozsudku uviedol, že SRB v článku 5 ods. 2 sporného programu riešenia krízovej situácie konštatovala, že nástroj odpredaja obchodnej činnosti predstavuje vhodný, nevyhnutný a primeraný prostriedok na dosiahnutie cieľov riešenia krízových situácií. Konkrétne v bode 678 tohto rozsudku Všeobecný súd zdôraznil najmä skutočnosť, že podľa posúdenia obsiahnutého v článku 4 ods. 6 tohto programu nevýhody a náklady spojené s prijatím opatrenia na riešenie krízovej situácie, najmä straty, ktoré utrpia akcionári a podriadení veritelia, budú kompenzované výhodami, ktoré z toho vyplynú, a to zachovaním zásadných funkcií banky Banco Popular, obmedzením negatívnych účinkov na hospodárstvo a finančnú stabilitu a zabránením stratám, ktoré by mohli vzniknúť iným veriteľom.

292 V rozsahu, v akom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že akcionári banky Banco Popular neutrpeli väčšie straty v nadväznosti na riešenie krízovej situácie v porovnaní s prípadom, keď by táto banka bola predmetom konkurzného konania, stačí uviesť, že v bode 678 napadnutého rozsudku Všeobecný súd len zhrnul obsah článku 4 ods. 5 a 6 sporného programu riešenia krízovej situácie, aby reagoval – ako vyplýva z nasledujúceho bodu napadnutého rozsudku – na tvrdenie odvolateľky, že SRB v tomto programe nezohľadnila zníženie hodnoty, ktoré podľa jej názoru mohol nástroj odpredaja obchodnej činnosti spôsobiť akcionárom banky Banco Popular.

293 Na druhej strane na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, Všeobecný súd vôbec nerozhodol, že SRB sa mohla zdržať overenia, či by iné riešenia umožnili zabrániť zníženiu hodnoty. Naopak, Všeobecný súd v bodoch 675 až 677 napadnutého rozsudku konštatoval, že SRB sa v článku 5 ods. 3 sporného programu riešenia krízovej situácie domnievala, že ostatné nástroje riešenia krízových situácií stanovené v nariadení o SRM neboli vhodné a neumožňovali dosiahnuť ciele riešenia krízových situácií v rovnakom rozsahu ako nástroj odpredaja obchodnej činnosti, a SRB teda odôvodnila, že posledný uvedený nástroj bol potrebný na dosiahnutie týchto cieľov.

294 V tomto kontexte konštatovanie uvedené v tomto bode 677 nijako nespochybňuje požiadavku proporcionality, podľa ktorej v prípade, že existuje voľba medzi viacerými primeranými opatreniami, treba použiť najmenej reštriktívne opatrenie (pozri, pokiaľ ide o túto požiadavku, rozsudok z 9. novembra 2023, Altice Group Lux/Komisia, C-746/21 P, EU:C:2023:836, bod 69 a citovanú judikatúru). Všeobecný súd sa totiž domnieval, že SRB nemusela uviesť, či by iné riešenia umožnili zabrániť zničeniu hodnoty, len v rozsahu, v akom SRB odôvodnila, že nástroj odpredaja obchodnej činnosti bol potrebný na dosiahnutie cieľov riešenia krízových situácií.

295 Z toho vyplýva, že prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

296 V tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka uvádza porušenie svojho práva na obhajobu, ktorého sa Všeobecný súd dopustil v bodoch 479 až 492 napadnutého rozsudku. V podstate tvrdí, že dôvernosť sporného programu riešenia krízovej situácie jej zabránila bližšie podporiť svoju argumentáciu týkajúcu sa existencie alternatívnych riešení vo vzťahu k riešeniu

krízovej situácie a pred podaním repliky na prvom stupni predložiť tvrdenie, že pokiaľ ide o údajné medzery plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016, SRB mohla lepšie pripraviť riešenie krízovej situácie.

297 Na jednej strane však najmä z bodov 345 až 353 napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolateľka nepreukázala, že znenia sporného programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2, ktoré boli uverejnené na internetovej stránke SRB a ku ktorým mala prístup, neboli dostatočne odôvodnené. Na druhej strane Všeobecný súd v bode 400 napadnutého rozsudku konštatoval, že odvolateľka nespresnila, do akej miery boli hospodárske údaje, ktoré zostávajú začiernené v nedôverných zneniach tohto programu a ocenenia 2, potrebné na pochopenie uvedeného programu a na výkon jej práva na účinný súdny prostriedok nápravy.

298 Okrem toho sa v bodoch 131 až 134 tohto rozsudku konštatovalo, že Všeobecný súd neporušil článok 296 ZFEÚ ani článok 47 Charty, keď v uznesení z 9. júna 2021 uvedenom v bode 723 napadnutého rozsudku rozhodol, že úplné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie je na rozhodnutie o žalobe irelevantné.

299 Za týchto podmienok treba konštatovať, že odvolateľka z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala, že pokiaľ ide o existenciu alternatívnych riešení a prípravu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular prostredníctvom plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016, dôvernosť sporného programu riešenia krízovej situácie jej zabránila účinne brániť svoje práva na súde Únie.

300 Tretia časť tretieho odvolacieho dôvodu je teda nedôvodná.

301 Z toho vyplýva, že tretí odvolací dôvod je čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

2. O ôsmom odvolacom dôvode

302 Vo svojom ôsmom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil články 17 a 52 Charty, ako aj článok 5 ods. 4 ZEÚ, keď v bodoch 463 až 492 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporný program riešenia krízovej situácie neporušuje vlastnícke právo. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

a) Argumentácia účastníkov konania

303 V prvej časti ôsmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 467 až 469 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že sporný program riešenia krízovej situácie neviedol k neprimeranému zásahu do vlastníckeho práva akcionárov banky Banco Popular z dôvodu, že konkurzné konanie bolo jedinou alternatívou k riešeniu krízovej situácie. V tomto kontexte Všeobecný súd tiež nesprávne vychádzal z vlastnej judikatúry vyplývajúcej najmä z rozsudku z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i. (T-680/13, EU:T:2018:486), podľa ktorej by akcionári mali ako prví znášať straty, ktoré môžu spôsobiť nedostatok vlastných zdrojov. Odvolateľka sa však s odkazom na svoju argumentáciu uvedenú v rámci siedmeho odvolacieho dôvodu a zhrnutú v bode 195 tohto rozsudku domnieva, že táto judikatúra nie je uplatniteľná na banky, ktoré sú rovnako ako Banco Popular v čase riešenia krízovej situácie solventné. Okrem toho na rozdiel od toho, čo sa tvrdí v napadnutom rozsudku, nariadenie o SRM nevytvára domnienku platobnej neschopnosti.

304 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 466, 467 a 481 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporný program riešenia krízovej situácie spĺňa požiadavky vyplývajúce z článku 52 ods. 1 Charty. Konkrétne mu vytýka, že sa uspokojil s tvrdením, že podmienky článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM boli splnené, pričom však neoveril, či SRB vykonala svoju právomoc odpísania za podmienok stanovených zákonom a nie svojvoľne, a najmä nepreskúmal, či výkon tejto právomoci bol založený na ocenení aktív a záväzkov banky, ktoré vyžaduje článok 20 ods. 5 písm. c) a článok 21 ods. 8 nariadenia o SRM.

305 Podľa odvolateľky sa článok 6 ods. 3 a 4 sporného programu riešenia krízovej situácie nesprávne zakladá na ocenení 2. V správe o ocenení sa totiž výslovne zdôraznilo, že jej účelom nie je určiť, či boli splnené podmienky na prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie alebo odpísanie, a teda bolo vylúčené jej použitie na účely výkonu právomoci odpísania. Preto je svojvoľné vychádzať napriek tomu z ocenenia 2 na účely odpísania základného imania banky Banco Popular. Okrem toho sa ocenením 2 dospelo rozporuplným a svojvoľným spôsobom k odhadu hodnoty banky Banco Popular na mínus 8,2 miliardy eur, hoci táto banka bola solventná.

306 V tretej časti ôsmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že porušil články 17 a 52 Charty, ako aj článok 5 ods. 4 ZEÚ, keď v bodoch 474 až 476 napadnutého rozsudku rozhodol, že odpísanie nástrojov vlastníctva bolo vykonané v súlade so zásadou proporcionality. Zásah do jej vlastníckeho práva však nemožno považovať za primeraný, keďže nebola poskytnutá primeraná náhrada vzhľadom na solventnosť banky Banco Popular v čase riešenia krízovej situácie.

307 SRB tvrdí, že prvá časť ôsmeho odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že odvolateľka nepreukázala nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, pokiaľ ide o údajné porušenie vlastníckeho práva. SRB a Banco Santander namietajú neprípustnosť druhej časti tohto odvolacieho dôvodu z dôvodu, že v tejto časti sa uvádzajú nové skutočnosti a tvrdenia vo fáze odvolania a neodkazuje sa na žiadne konkrétne odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z rovnakých dôvodov SRB namieta neprípustnosť tretej časti uvedeného odvolacieho dôvodu.

308 V každom prípade Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander sa domnievajú, že ôsmy odvolací dôvod je nedôvodný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

309 Pokiaľ ide o prípustnosť ôsmeho odvolacieho dôvodu a konkrétne jeho prvej časti, odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu najmä to, že rozhodol, že nariadenie o SRM vytvára domnienku platobnej neschopnosti. Ako však zdôraznila generálna advokátka v bode 115 svojich návrhov, odvolanie neoznačuje body odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd dospel k takémuto konštatovaniu, a porušil teda požiadavky vyplývajúce z článku 169 ods. 2 rokovacieho poriadku. Z toho vyplýva, že prvá časť tohto odvolacieho dôvodu je čiastočne neprípustná.

310 Okrem toho druhá a tretia časť uvedeného odvolacieho dôvodu sa zakladajú, ako správne uviedla generálna advokátka v bode 117 svojich návrhov, na tvrdeniach, ktoré boli po prvýkrát uvedené až vo fáze odvolania, keďže odvolateľka sa až teraz odvoláva na údajné nezrovnalosti pri ocenení, ako aj na neexistenciu primeranej náhrady. Tieto dve časti sa teda musia zamietnuť.

311 Pokiaľ ide o dôvodnosť prvej časti ôsmeho odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že odvolateľka kritizuje body 467 až 469 napadnutého rozsudku a v tejto súvislosti sa opiera v podstate o tie isté tvrdenia, ktoré uviedla v rámci svojho siedmeho odvolacieho dôvodu a ktoré sú zhrnuté v bode 195 tohto rozsudku. Preto z rovnakých dôvodov ako sú dôvody uvedené najmä v bodoch 233 až 235 tohto rozsudku treba rozhodnúť, že táto argumentácia je nedôvodná.

312 Z toho vyplýva, že ôsmy odvolací dôvod je čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

313 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy sa odvolanie musí zamietnuť.

VI. O trovách

314 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

315 Článok 138 ods. 1 tohto poriadku, uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku, uvádza, že účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

316 Keďže v prejednávanej veci odvolateľka nemala úspech vo svojich dôvodoch, treba vzhľadom na návrhy Komisie, SRB a banky Banco Santander uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, SRB a banke Banco Santander.

317 Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

318 V dôsledku toho Španielske kráľovstvo, Parlament a Rada znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Aeris Invest Sàrl znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii, Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB) a banke Banco Santander SA.**

3. **Španielske kráľovstvo, Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy